

RUNENRITSEN Deel 2 Het teken van de wolf

Rune opende zijn ogen en staaarde naar het plafond. Het duurde even voor hij goed wakker was. Wat was er anders? Plotseling schoot hij overeind en sprong zijn bed uit. Natuurlijk. Hij was weer thuis. Nu ja, wel niet thuis bij zijn pleegouders, maar wel zo goed als thuis, in de normale wereld. Hij keek om zich heen. Dit was niet zijn oude kamer, maar wel één die er veel op leek. Daar hing zijn poster van Ray, op de andere muur die van Chewbacca en boven zijn bed hing R2D2. En hij rook de geur van vers gezette koffie. Dit was bijna net zo goed als thuis. Hij zag dat Mikky veilig tussen zijn hoofdkussen en de muur lag en daarom liep hij op blote voeten de gang op. De geur van koffie werd sterker. Boven aan de trap bleef hij staan. Van beneden kwam zacht geroezemoes. Misschien kon hij zich beter eerst even aankleden en het kristal omdraaien. Het kristal! Hij greep naar zijn borst, maar hij voelde niets. Waar was het kristal? Snel liep hij terug naar zijn kamer en tot zijn opluchting zag hij het kristal op zijn nachtkastje liggen. Hij keek in de klerenkast en zag zijn sweaters, spijkerbroeken en T-shirts liggen. Eindelijk weer zijn eigen, gewone kleding die normaal was voor een 14-jarige. Geen overhemden, geen corduroy broeken en geen spencers. Nadat hij zich gewassen en aangekleed had, liep hij naar beneden. Hij voelde nog even of zijn kristal goed hing en stapte het eetlokaal binnen.

Zijn pleegmoeder stond achter de vitrine. Haar ogen lichtten even op toen ze hem zag staan. Er waren al een paar gasten aanwezig, daarom gaf ze hem alleen een brede glimlach en een knikje. Naast haar stond tante Marga, nee, hij moest nu tante Margali zeggen. Ook zij gaf hem een knikje en schoof een glas thee in zijn richting. Hij zocht een tafeltje uit om aan te zitten. Zijn moeder bracht hem een dienblad met zijn ontbijt. Ze haalde even haar hand door zijn haar. Meer genegenheid was helaas niet mogelijk. Dat zou vragen opwerpen bij de andere gasten. Voor hen was hij natuurlijk maar het neefje van de serveerster, Margali Pax. Ze hadden

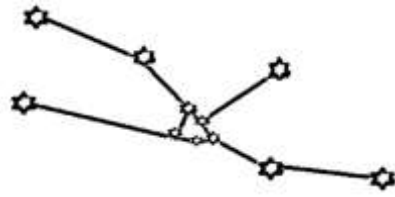
de vorige avond goed door gesproken hoe ze zich zouden gedragen als er anderen bij waren. Het was wel even wennen, maar het was nu eenmaal niet anders. Hij was allang al blij dat hij weer bij zijn vader en moeder was. Want dat waren ze uiteindelijk. Hij wist nu dat het zijn pleegouders waren, maar voor hem waren het zijn ouders. Zij hadden hem opgevoed en groot gebracht. Ze mochten zeggen wat ze wilden, maar dit waren zijn ouders. Tijdens het ontbijt overdacht hij de gebeurtenissen van de afgelopen avond. In de eerste instantie hadden ze elkaar alleen maar vastgehouden. Zijn moeder, zijn vader en Terry, zijn zusje. Daarna waren ze gaan zitten en moest hij vertellen. Hij had Mikky laten zien om hem voor te stellen aan iedereen, maar Mikky wilde niet uit zijn buidel komen. Ze hadden dus maar een glimp van hem opgevangen. Dat begreep hij wel. Het was ook wel een grote verandering voor de kleine waterspuwer en Mikky had al zoveel mee gemaakt de laatste dagen. Hij had zoveel mogelijk verteld en zijn ouders en zusje hadden met open mond geluisterd. Zijn moeder had al die tijd zijn hand vast gehouden. Uiteindelijk was hij bij de aanslag op Zach's leven aangekomen en de daaropvolgende dood van zijn grootmoeder. Daar stopte hij met vertellen. Hij kon niet uitleggen hoe ongerust hij was dat hij zijn beste vriend moest achterlaten, zonder te weten of hij zou blijven leven of niet. Zijn ouders en Terry begrepen het wel. Er was niets ergers dan onwetendheid. Zijn vader nam het gesprek over en vertelde wat zij hadden meegemaakt. Dat was niet zoveel. Ze wisten nu dat hun geheugen was gewist en daar was zijn vader behoorlijk boos over. Gelukkig hadden zijn echte ouders de ban weer ongedaan gemaakt. Tot zijn verbazing herinnerden ze zich nog wel het telefoongesprek dat hij kort na zijn verdwijning met hen had gevoerd. Ze hadden er toen natuurlijk niets van begrepen, maar nu wel. Verder wisten ze zich weinig te herinneren van de tijd tussen het wissen van hun geheugen en het terug krijgen daarvan. Het meest vreemde vonden ze dat zijn slaapkamer thuis onveranderd was. Ze konden zich alleen niet herinneren dat er een slaapkamer was, in de paar maanden van zijn

afwezigheid. Daarvoor wel en daarna ook, maar niet ertussen. Hier bracht tante Margali uitkomst. Alle sporen van Rune door het hele huis heen waren opgeruimd. Foto's waar hij opstond waren gewist of verwijderd, maar een lege kamer zou onnodige vragen oproepen. De hele kamer was daarom in een andere dimensie geplaatst. Dat was behoorlijk ingewikkeld, maar ze begrepen dat er meerdere werelden naast elkaar bestonden. De lijn tussen de realiteit werd een stukje verschoven, waardoor de kamer in deze wereld niet bestond, terwijl in de andere wereld de twee gelijke kamers in elkaar schoven. Het was een behoorlijk moeilijke bezwering die groot vakmanschap vereiste. Zijn echte ouders en tante Margali hadden er een zware taak aan gehad om de lijn van realiteit weer terug te schuiven en de kamer weer zichtbaar te maken in deze wereld, maar uiteindelijk was het gelukt. Rune was alleen maar blij dat er niets was weg gegooid van zijn spullen. Daar was hij onbewust bang voor geweest. Hij had zijn ouders weer terug, zijn zusje en bovendien was de wereld zoals hij die had verlaten nog onveranderd. Tante Margali had hem snel uit de droom geholpen. Nu hij het zicht had, was deze wereld wel degelijk veranderd. Vandaag zou ze hem daar het een en ander van laten zien, had ze beloofd. Hij keek het eetlokaal eens rond. Er was niets bijzonders te zien. Aan de andere kant zaten twee mannen te ontbijten en een paar tafeltjes verder zat een vrouw in haar eentje koffie te drinken. Er kwamen net twee nieuwe klanten binnen. Eén van hen gaf hem een kort knikje. Er ging een schokje door Rune's lijf toen hij hem herkende. Dat was Taimte¹. De elf van koninklijke bloede die had geholpen met het magieken van zijn kristal. De twee elfen, want de ander moest ook wel een elf zijn, bestelden iets aan de bar en zochten een tafeltje uit om aan te zitten. Taimte keek Rune aan en raakte even zijn gezicht aan naast zijn rechteroog, terwijl hij goedkeurend knikte. Rune voelde ook even aan zijn gezicht op dezelfde plek. Daar moest nu de namaaktatoeage zichtbaar zijn, die tante Margali gisteravond had aangebracht.

---

¹ Spreek uit: Teimt

Hij voelde een lichte tinteling door zijn vingertoppen trekken. Blijkbaar was het een goede nabootsing van een tatoeage. Nee, een fantasma had tante Margali het genoemd. Het

was een afbeelding van het sterrenbeeld stier. Elf sterren verbonden door vier lijnen die in het midden een driehoek vormden. Zijn geboorteteken. Blijkbaar was het de gewoonte bij heksen en tovenaars om een tatoeage van hun geboorteteken naast hun oog te hebben. Tante Margali had een tatoeage naast haar linkeroog, maar in plaats van sterren had zij blaadjes verbonden door takjes die haar sterrenbeeld vormden. Haar sterrenbeeld was vissen, wist Rune nu. Het was even wennen geweest om tante Margali met een tatoeage te zien. Ze zag er ook niet uit zoals hij zich een heks had voorgesteld. Alleen had ze nu rood haar en ook dat werd verborgen door het fantasma dat over haar heen lag. Hij keek op toen ze naar zijn tafeltje kwam.

‘Ben je klaar met ontbijten? Mooi zo. Om elf uur komt je vader met de rest van je spullen, maar ik wil je eerst iets laten zien. Dat kunnen we mooi nu doen. Trek je jas aan en kom maar mee. We gaan een wandeling maken.’

Rune keek even naar zijn moeder die hem toelachte en knikte. Hij liep snel naar boven en greep zijn jas. Hij keek even bij Mikky, maar die was diep in slaap. Logisch, want het was net negen uur in de ochtend en Mikky was alleen wakker van zeven uur in de avond tot een uur of tien. Jonge waterspuwers konden maar een beperkte tijd wakker zijn. Naarmate ze ouder werden, konden ze dat steeds langer, maar Mikky was nog maar een paar maanden en hoewel hij al veel kon voor zijn leeftijd, was hij eigenlijk nog maar een baby. Weer beneden liep hij het eetlokaal in en gaf Taimte een kort knikje. Die was druk in gesprek met de andere elf, maar beantwoordde het knikje met een klein lachje. Tante Margali stond al bij de deur op hem te wachten. Op hun gemak liepen ze door de vertrouwde straten van het dorpje waar Rune opgegroeid was.

Hij merkte kleine veranderingen op zoals een nieuwe winkel, een boom die er niet meer stond, een slager waar nu een ijssalon in gevestigd was, maar verder was het nog steeds zijn dorp waar hij thuis was. Hij liet zich leiden door tante Margali die hem na enige tijd wees op een laantje, vlak bij een verzorgingstehuis voor oudere mensen. Ze liepen dichterbij en bleven aan het begin van het laantje staan. Rune keek geïnteresseerd om zich heen, maar zag verder niets bijzonders.

‘Dit zijn prunussen en we boffen dat ze nu net in bloei staan. Dit is de mooiste manier om je te laten zien wat het zicht betekent.’

Rune keek nog eens goed, maar zag nog steeds niets bijzonders. Het was een mooi laantje met boompjes aan weerszijden. Het waren geen hoge bomen. Een flinke man kon er net onderdoor lopen, zonder zijn hoofd te buigen. Het laantje was niet zo heel breed en de takken van de bomen raakten elkaar boven het pad waardoor er een soort gang ontstond, die van het begin tot het einde liep. Het hele laantje, van zo’n tweehonderd meter lang, werd hierdoor overdekt met een plafond van witte bloesem. Rune wist dat het daarom, tijdens de bloeiperiode, veel werd bezocht door bruidspaartjes die hier hun trouwfoto’s namen.

‘Tja, euh mooi hoor. Al die bomen met die witte bloesem.’ Tante Margali lachte.

‘Kijk nog eens goed. En niet zoals een gewoon mens zou kijken, maar als een magista.’

Rune keek nogmaals het laantje in. Hij keek dit keer nergens speciaal naar. Heel bewust focuste hij niet, terwijl hij toch alles zag. Langzaam liet hij zijn ogen zich weer scherpstellen en plotseling zag hij het.

Tussen de witte bloesem verborgen zich allerlei kleine vliegende wezentjes. Hij zag elfjes en twaalfjes, felgekleurde, pluizige diertjes en grote insecten met doorzichtige vleugels. Het wemelde van de vlinders die geen vlinders waren, maar feetjes en allerlei andere magische soorten. Met open mond

keek hij toe en liet alles op zich inwerken. Eindelijk wendde hij zich tot tante Margali.

‘Was dit er altijd al? Waarom heb ik dit nooit gezien?’

‘Het was niet de bedoeling dat je dit zag. Het hele laantje is verhuld. Er ligt een permanente fantasma over heen, zodat ordinaros er niets van zien. Dit zijn allemaal wezentjes uit het rijk van de Anjana², uit Tir na nÖg, die op de een of andere wijze aan deze kant van de barrière zijn beland. Bijna elke stad of dorp in de gewone wereld heeft wel zo’n plek die wordt beschermd door ons, heksen en tovenaars. Het is één van dingen die wij op ons hebben genomen. Het beschermen van deze kleine wezentjes en ze verborgen houden voor de ordinaros. Kun je je voorstellen, wat er zou gebeuren als dit bekend zou worden?’

Rune overdacht wat er zou kunnen gebeuren. Ja, dat kon hij zich wel voorstellen. Ze zouden worden gevangen en misschien wel verkocht worden, zoals kanaries en parkieten. Dat mocht natuurlijk nooit gebeuren.

‘Ik zie dat je het begrijpt. Maar dat is niet het enige. Als dit bekend word, duurt het niet lang of Atlantis zelf loopt gevaar ontdekt te worden en dat zou rampzalig zijn. Ordinaros zijn niet gewend om met magie om te gaan. Magie zou al snel een wapen worden, om andere landen te veroveren en te vernietigen. De hele aarde zou in gevaar zijn. Magie zou de balans verstoren en uiteindelijk alles vernietigen. Daarom moet onze wereld geheim blijven. Misschien is de mensheid ooit klaar voor magie, maar nu nog niet.’

‘Betekent dat dat er geen enkele ordinaros kennis heeft over Atlantis? En mijn ouders dan en Terry?’

En de vader van Ruth, dacht hij er achteraan.

Tante Margalis schudde haar hoofd.

‘Er zijn altijd wel mensen van op de hoogte geweest, maar die waren te vertrouwen. Hans Christiaan Andersen bijvoorbeeld. Hij was een ingewijde en gebruikte zijn kennis om sprookjes te schrijven. En de gebroeders Grimm, dat waren ook ingewijden. Je kent het boek ‘In de ban van de ring’?’

---

² Anjan, spreek uit: Angaanaa

De schrijver daarvan, J.R.R. Tolkien, was een ingewijde. Walt Disney, M. Night Shyamalan, Jim Henson en J. K. Rowling. Ook allemaal ingewijden.’

‘Dat zijn allemaal schrijvers of regisseurs.’

‘Ja en allemaal over fantasie en sprookjes. Allemaal ingewijd, doordat ze per ongeluk door een poort zijn gegaan. Maar, zolang iedereen denkt dat het fantasie is, geeft het niet. Daar zorgen de heksen en tovenaars voor. Sommigen ingewijden zijn zich ervan bewust dat het allemaal echt bestaat, maar anderen denken dat ze van zichzelf een rijke fantasie hebben. Degenen die het weten hebben gezworen nooit te onthullen dat het eigenlijk allemaal echt bestaat. Net als je ouders en je zusje hebben gedaan.’

‘En dat gaat altijd goed?’

‘Nee, niet altijd, maar dat lossen we op door hun geheugen te wissen. Iedereen wordt goed in gaten gehouden. Er is altijd iemand van ons in de buurt, om in te grijpen als onze wereld verraden dreigt te worden.’

‘Dus Bram Stoker van de vampierverhalen? En Anne Rice? En Cassandra Clare? Stephanie Meyer?’

‘Allemaal ingewijden en allemaal schrijvers van fantasyboeken.’

‘Dus al die verhalen zijn waar?’

‘Nee, zo erg is het nu ook weer niet. Bijna alle verhalen zijn wat ze horen te zijn. Fantasie. Maar in alle verhalen zit een kern van waarheid. In het ene verhaal veel, in het andere verhaal weinig. Het is fantasie gemengd met werkelijkheid, hun fantasie en onze werkelijkheid.’

Rune keek nog eens goed om zich heen. Hij zag nu ook een trilling in de lucht. Als hete lucht die op een warme dag opsteeg van het asfalt. Dat was het fantasma-effect, begreep hij nu. Vlakbij zag hij de toren van één van de kerken van het dorp boven de huizen uitsteken. Ook daar zag hij heel vaag die trilling.

‘Tante Margali, de waterspuwers op de toren van de kerk. Zijn die echt of zijn dat gewoon beelden?’

‘Die zijn echt, maar het waren oorspronkelijk gewone beelden. Waterspuwers kunnen zich alleen in Atlantis voortplanten, maar ze hebben de macht om beelden tot leven te wekken. Alleen op kerken en kathedralen. Niet op muurtjes of gewone huizen. De meeste kerken en kathedralen zijn gebouwd op leylijnen, krachtlijnen van de aarde zelf. Daar onttrekken waterspuwers kracht van en zo kunnen ze beelden bezielen en tot leven wekken.’

‘Dus Mikky is niet alleen. Er zijn nog andere waterspuwers.’

‘Dat klopt, maar ik denk niet dat er nog andere echte waterspuwers in de buurt zijn. Mikky is een waterspuwer van de oude wereld, van Atlantis. Hij heeft in deze wereld een hoge status, omdat hij een geboren waterspuwer is en geen bezielde. Echte waterspuwers, als die nog in deze wereld zijn, vind je alleen op kathedralen of in de grote steden. Op de st. Jan in Den Bosch, op de Dom in Utrecht en natuurlijk op de Notre Dame in Parijs. Zo, en nu moeten we maken dat we in het eetlokaal komen. Je vader komt zo en ik moet aan het werk voor de lunchdrukte. Kom op.’

Tante Margali versnelde haar pas en Rune deed zijn best om haar bij te houden. Hij wilde zelf ook naar het eetlokaal terug. Hij had veel om over na te denken. Twee dringende zaken, die hij doelbewust had weg gedrukt, vroegen nu om zijn aandacht. Hij wilde ten eerste weten hoe het nu met Zach was, maar daarvoor moest hij een spiegelgesprek maken en hij had geen idee hoe dat moest. En dan was daar nog de zaak van zijn zusje, niet Terry maar zijn eh, echte zusje, hoewel hij zich afvroeg in hoeverre dat waar was. Die zat nu ergens opgesloten in zijn hoofd, maar dat kon natuurlijk niet zo blijven. Ze zou trouwens wel behoorlijk kwaad zijn, bedacht hij zich ineens. Hoe zou hij het zelf vinden, als hij in haar hoofd zat in plaats van andersom. Dat was een bizarre gedachte en hij drukte die dan ook gelijk weer weg. Als hij zo ging denken, kreeg hij alleen maar hoofdpijn.

Toen ze het eetlokaal binnenstapten keek Rune verbaasd om zich heen. Het was druk geworden omdat het bijna lunchtijd

was. Tot zijn stomme verbazing zag Rune bij veel van de gasten dezelfde trilling als bij het laantje en de kerktoren.

‘Tante Margali, zijn alle klanten, euh Atlantiërs?’

‘Niet allemaal, maar veel wel. Ik denk, dat ik maar eens moet gaan praten met je ouders. Nu ze ingewijd zijn, is het beter dat ze de waarheid weten. Dit eetlokaal is al heel lang een ontmoetingsplaats voor Atlantiërs. Dat komt deels doordat ik hier werk. Soort zoekt nu eenmaal soort en dat geldt zeker voor magische wezens. Magie trekt magie aan.’

Rune keek, met zijn veranderde zicht, in de rondte. Taimte zat nu aan een tafel met vier andere elfen. In de hoek zaten drie dwergen met elkaar te praten. Ze hadden iets vaag bekends, maar Rune kon niet thuisbrengen waarom. Rond elke plant op de tafels en op de bar vlogen wel een paar feetjes, elfjes en twaalfjes. Aan een tafeltje alleen, zat een jonge man met zijn hoodie ver over zijn hoofd getrokken. Rune kon niet vertellen wat hij was, maar hij zag een trilling om hem heen, dus was hij niet wat hij op het eerste gezicht leek. Twee knappe vrouwen in keurige kleding lachten vriendelijk naar hem, totdat één van hen haar mond opende en Rune twee lange hoektanden in haar mond zag. Vampiers. Vlug wendde hij zijn blik af. Overal zag hij nu mensen die geen mensen waren. Een man en een vrouw aan een tafeltje herkende hij als weerwolven. Ze hadden dezelfde gevaarlijke blik in hun ogen die hij van Zach kende. Een groepje van zes waren heksen en tovenaars aan hun tatoeage te zien. Maar tot zijn grote opluchting zag hij nergens een magista, totdat hij bij twee mensen, die hem in de eerste instantie gewoon mensen hadden geleken, een vuurkristal en een runistakristal zag. Het vuurkristal was dezelfde die hij bij zijn oom had gezien. Zijn oom had hem als dasspeld gebruikt, maar bij deze man zat hij in een leren band om zijn pols. Bij de vrouw hing een knalroze kristal aan een fluwelen bandje om haar hals. Dat moest, volgens de beschrijving die hij van Zach had gehoord, een runistakristal zijn. Dan moest ze nog een tweede kristal bezitten. Hij keek nog eens goed. Ja, in een ring om haar vinger zat een luchtkristal. Net zo één als Ruth had. Alsof

ze voelden dat hij naar hen keek, keken de beide magistas plotseling in zijn richting. Rune sloeg snel zijn ogen neer en liep haastig door het eetlokaal heen naar achter. Hij stond op het punt om de trap op te gaan, naar zijn kamer, toen hij de stem van zijn vader achter zich hoorde.

‘Ah, daar ben je al. De jeep staat in de steeg achter. Zullen we gelijk, maar de rest van je spullen uitladen?’

Terry liep achter hem met een grote doos in haar handen, waar ze maar net overheen kon kijken.

‘Ik zet deze alvast op je kamer. Waar wil je hem hebben?’

‘Wat zit erin?’

Terry haalde met enige moeite haar schouders op.

‘Weet ik veel. Paps heeft ingepakt. Dat moet je aan hem vragen.’

‘Zet dan maar ergens neer. Ik ga p...euh helpen de rest te pakken. Uitpakken doe ik later wel, dan zie ik het vanzelf.’

Terry vervolgde haar weg naar boven, terwijl Rune naar de achterdeur liep. Zijn vader kwam alweer binnen met een volgende doos. Het duurde niet lang, of één muur van zijn kamer stond vol met dozen en een aantal vuilniszakken waar zijn winterkleden en extra beddengoed inzat. Zijn vader keek tevreden in het rond.

‘Goed, als jij nu even dat bureau leeg haalt, dan haal ik je computer. Die kunnen we gelijk installeren. Morgen, nee overmorgen kun je op je gemak gaan uitpakken en alles op zijn plaats zetten. Misschien moet je vandaag eerst de dozen uitpakken die je uit euh Atlantis hebt mee gekregen. Ik ben benieuwd wat daar in zit.’

‘Niets bijzonders hoor. Mijn schoolboeken en kleden, meer niet.’

Zijn vader keek teleurgesteld.

‘Geen tarotkaarten, een pendel, glazen bol? Heb je geen toverstaf? Oh, runenstenen, heb je runenstenen?’

Rune keek verschrikt om zich heen, maar natuurlijk was er niemand die zijn vader kon horen behalve Terry en hijzelf. Toch legde hij waarschuwend zijn vinger tegen zijn mond.

‘Paps, daar mag je alleen over praten als je zeker weet dat er niemand bij is. Runen zijn absoluut verboden terrein voor mannen. Daar kan ik voor gestript worden.’

‘Gestript? Wat bedoel je? En waarom verboden terrein?’

‘Dat leg ik later wel uit. Ik moet eerst aan tante Margali vragen wat de regels voor heksen en tovenaars zijn en waarin die verschillen van de regels voor magistas. Ik ben nu alleen nieuwsgieriger naar wat jij blijkbaar weet. Tarot, pendel, runenstenen? Hoe kom je aan die kennis?’

‘Je naam natuurlijk. Toen we jou adopteerden had je de naam Rune. Wij hebben dat niet verandert, omdat het het enige was dat van jou was. Het is geen naam die we kenden en we dachten dat door het unieke daarvan je ouders misschien ooit naar je op zoek zouden gaan. Ik heb mij wat verdiept in de herkomst van je naam. Het is een oud-Noors woord dat roodharig betekent, maar ook het woord is voor geheim. Een naam die bij je paste. Tijdens mijn onderzoekje kwam ik ook wat andere dingen tegen. Ik was het meeste alweer vergeten, maar de afgelopen dagen herinnerde ik mij weer het een en ander. Als ik je echte ouders moet geloven, heb jij dus een magische vonk in en kan jij dus toveren.’

‘Ik kan magieken. Toveren is voor tovenaars. Ik ben een magista.’

‘Wat is het verschil? Volgens mij is het allemaal hetzelfde.’

‘Nee, er is een verschil. Magistas gebruiken de krachten van de elementen. Aarde, water, vuur, lucht en geest. Toveraars gebruiken de kracht van de sterren, de kosmos, van het universum. En heksen gebruiken de kracht van de aarde. Zij werken met alles wat de aarde voortbrengt. Toveraars toveren, heksen heksen en magistas magieken. De resultaten zijn hetzelfde, maar de weg er naar toe verschilt.’

Rune verbaasde zichzelf. Hij had toch wel het één en ander opgestoken van zijn schoollessen.

Terry keek hem nieuwsgierig aan.

‘Maar jij kunt dus tover...nee, magieken? Laat eens wat zien dan?’

Vol verwachting keek ze hem aan. Rune schudde zijn hoofd.

‘Dat gaat niet. Mijn kwintessens zijn gebonden. Mikky kan ze vrij maken, maar ik heb er nog niet voldoende controle over, dus, dat mag alleen onder begeleiding van een leraar. Je zult nog even moeten wachten voor ik mijn magische kunstjes kan vertonen.’

Terry opende haar mond om verder te vragen, maar hun vader onderbrak haar.

‘Zo, je computer is ondertussen geïnstalleerd. Ik denk trouwens dat het onderhand tijd is voor de lunch. De ergste drukte beneden zal nu wel over zijn. Zullen we eens kijken wat jullie moeder voor ons heeft?’

Beiden knikten. Terwijl ze naar beneden liepen, bedacht Rune dat hij op zijn woorden moest letten. Het was moeilijk om zijn pleegouders ineens met oom en tante aan te moeten spreken.

De drukte in het eetlokaal was inderdaad voor het grootste gedeelte voorbij. Al snel zaten ze alle drie achter een schaal met broodjes. Moeder, nee, tante liet de rest van de klanten aan tante Margali over en kwam bij hen zitten. Voor het eerst in lange tijd aten ze weer als een gezin, alhoewel niemand dat verder wist. Rune keek het eetlokaal rond. Volgens hem waren alle klanten Atlantiërs en zijn ouders hadden niets door. Hij stond op het punt om het te vertellen, maar bedacht dat dat misschien niet zo slim was. Niet hier tenminste. Het was beter om dat ergens anders te doen. Het was één ding om te weten dat dergelijke wezens bestonden, maar het was iets heel anders om ze daadwerkelijk om je heen te zien. Hij had geen idee hoe zijn ouders zouden reageren op het bericht dat ze omringd waren door elfen, weerwolven en vampiers. Nee, met dat bericht kon hij beter wachten tot ze alleen waren. Ze waren bijna klaar met eten, toen er plotseling tumult ontstond. Eén van de gasten sloeg plotseling met beide vuisten hard op zijn tafeltje, terwijl hij grauwendende woorden uitstootte. De man sprong overeind, terwijl hij nogmaals op het tafeltje sloeg, dat daarop prompt in tweeën brak. Zijn stoel werd naar achter gestoten en kwam met een klap tegen

twee elfen aan die achter hem zaten. Eén van de elfen werd hierdoor gekatapulteerd en schoot door het eetlokaal heen, waarbij hij verscheidene tafeltjes en stoelen omver stootte. De andere elf schoot overeind en wierp zich op de aanstichter. De aanstichter was de man met de hoodie diep over zijn gezicht getrokken, zag Rune. Van de andere kant van het eetlokaal sprongen plotseling vijf andere elfen naar voren. Het waren Taimte en zijn vrienden. Taimte tikte de woedende elf, zodra hij de kans kreeg, even op een schouder en zei zachtjes iets. Als bij toverslag stopte deze met zijn aanval en week achteruit. De man met de hoodie bleek een weerwolf te zijn, zag Rune nu. Hij maaide met zijn lange armen om zich heen en slingerde iedereen in zijn nabijheid opzij. Alleen de vier elfen waren te snel en doken onder zijn armen door. Met twee elfen op zijn rug en twee elfen die zijn armen in bedwang hielden, kon hij al snel geen kant meer op. Taimte maakte een kleine beweging met zijn hand en de weerwolf werd door de vier elfen naar de deur geduwd. Met een laatste duw werd hij buiten de deur gezet. Rune zag door het raam dat de weerwolf wankel weg liep. Hij gedroeg zich alsof hij dronken was, maar dat kon natuurlijk niet. Hij had hier de hele ochtend gezeten en er werd geen alcohol geschonken in het eetlokaal. Taimte liep naar hun tafeltje toe en overhandigde Rune's moeder een buideltje met geld.

‘Voor de schade, mijn vrouwe.’

‘Maar..maar, u hoeft toch niet voor de schade op te draaien?’

‘O nee, mijn vrouwe. Dit is niet van mij. Mijn mannen hebben het van de amokmaker afgenomen. Hij die vernielt, betaalt het gelag. Dat is niet meer dan eerlijk.’

Rune's vader stak Taimte zijn hand toe. Ook hij was bij het eerste tumult opgesprongen, maar voor hij iets kon doen was het door de snelle reactie van Taimte en zijn vrienden al afgelopen. Rune stapte naar voren.

‘Pap, mam, dit is Taimte. Een vriend uit Atlantis.’

Eén van de andere elfen reikte Taimte een krant aan.

‘Hierin was hij aan het lezen voor hij zijn zelfbeheersing verloor.’

Taimte nam de krant aan en overhandigde hem aan Rune. Het was de krant van vandaag. Rune keek snel de koppen door. Op het eerste gezicht zag hij niets bijzonders. Een buurtprotest tegen het omkappen van een boom, de opening van een winkel, een auto-ongeluk met twee gewonden, de aanleg van een nieuwe rotonde en een diefstal uit een museum. De diefstal trok zijn aandacht. Aandachtig begon hij het artikel te lezen. De diefstal was gepleegd in het streekmuseum van een naburige gemeente. Er was een kostbaar schilderij gestolen, naast nog wat kleinigheden. Een kristal, een koperen doosje met een lakstempel, een goudse pijp en een paar koperen medailles, verder niets, maar er waren flink wat vernielingen aangebracht. Waarschijnlijk waren er meerdere daders geweest, want ondanks dat de politie snel ter plaatse was, was de schade aanzienlijk. Rune begreep er niets van. Hij kon niets vinden, waardoor een weerwolf zo van streek kon worden. Het enige van waarde was het schilderij, een zeegezicht. Waarom zou een weerwolf zich daar kwaad om maken? Hij haalde zijn schouders op en legde de krant op tafel.

‘Zoek maar niet naar een reden, Rune. Ik rook wolfskers. Waarschijnlijk gewoon een verslaafde met een slechte trip. Maak je er verder maar niet druk om. Hij is weg en hij komt hier niet meer terug.’

Rune knikte.

‘Ik zie ook niets in de krant, wat hem zo kon doen uitbarsten. Ik denk dat je gelijk hebt. Wat is wolfskers eigenlijk?’

‘Ja.’ Vroeg zijn vader nieuwsgierig. ‘Wat is wolfskers? Is dat een nieuw soort drugs?’

‘Niet nieuw, nee. U kent het waarschijnlijk als nachtschade. De bessen zijn dodelijk voor de mens, maar niet voor een weerwolf. Die worden er euforisch van en ze krijgen er hallucinaties door. Veel weerwolven in deze wereld zijn verslaafden. Net als deze weerwolf.’

‘Een weerwolf? Je bedoelt dat dat een echte levende weerwolf was?’

Zijn vader plofte weer terug in zijn stoel, terwijl zijn moeder met open mond van Taimte naar Rune keek. Rune keek een beetje benauwd naar zijn ouders.

‘Ja, ik ben bang van wel. Enne....Taimte en zijn vrienden zijn elfen.’

Gespannen wachtte hij op een reactie. Zijn vader hapte een paar keer naar adem, maar kon geen woord uitbrengen. Zijn moeder zakte nu ook langzaam weer terug op haar stoel.

Alleen Terry keek verrukt van de ene elf naar de andere elf.

‘Zijn er hier nog meer elfen? En nog andere weerwolven?’

Onderzoekend keek ze het eetlokaal rond, alsof ze verwachtte dat alle gasten ineens hun ware vorm zouden tonen. Ze wees.

‘Die ene, die die weerwolf aanviel. Is dat een elf?’

Taimte knikte, terwijl hij zich omdraaide.

‘Ja, en dat herinnert mij eraan dat ik even moet informeren of er iemand gewond is geraakt. Excuseer mij.’

Rune wenkte tante Margali en keek ongerust naar zijn ouders.

‘Euh, misschien moeten jullie even met elkaar praten in het kantoor? Tante Margali, zou u met ze willen praten en ze op de hoogte brengen van euh, wat ze moeten weten, dan let ik wel even op het eetlokaal.’

‘Wil je er niet bij zijn?’

Rune schudde zijn hoofd.

‘U kunt alles beter vertellen dan ik. En er moet toch iemand op het eetlokaal letten.’

‘Ik kan op het eetlokaal letten.’

‘Nee Terry, ik vind dat jij ook moet horen wat tante Margali te vertellen heeft. Als je in het eetlokaal wilt blijven komen, moet je weten wat je kunt verwachten.’

Terry begon breed te grijnzen en volgde haar ouders en tante Margali naar het kantoortje. Rune begon de gebroken stukken van de tafel bij elkaar te rapen en de scherven op te vegen.

Taimte kwam naar hem toe.

‘Komen er moeilijkheden van, met je ouders, bedoel ik?’

Rune schudde zijn hoofd.

‘Nee, dat denk ik niet, maar het was even een schok voor ze. Het kwam allemaal even te dichtbij. Ze moeten nog wennen

aan het idee dat er een andere wereld, vlak om de hoek ligt. Hoe is het met die elf? Is hij niet gewond?’

‘Een paar blauwe plekken, meer niet.’

‘Taimte, wat zei je tegen hem, nadat je hem aantikte, bedoel ik? Hij werd gelijk rustig of was het iets elfs? Iets waar ik niets mee te maken heb?’

Taimte glimlachte even.

‘Dat was niets bijzonders. Ik herinnerde hem eraan waar hij was. Ik hoefde alleen maar Vredeling te zeggen. Meer niet.’

‘Mijn achternaam? En daar werd hij rustig van. Hoezo dan?’

‘Jouw achternaam? Nee, de naam van het eetlokaal is Vredeling. Daarom heeft de heks de naam Pax aangenomen. Dit eetlokaal is een neutrale zone. Alle soorten zijn hier welkom, mits ze alle onderlinge strijd afschudden, zodra ze binnenkomen. Wie hier binnen ruzie maakt, is hier niet meer welkom. Dat is de afspraak.’

‘Hoelang is dat al zo?’

Taimte haalde even zijn schouders op.

‘Hier? Ik denk iets langer dan drie jaar. Bijna elke stad heeft wel een plek waar men samen kan komen en men zich niet anders hoeft voor te doen dan men is.’

‘Komen er dan ook nog ordinaros hier of zijn alle klanten Atlantiërs?’

‘In principe is iedereen welkom, maar ordinaros voelen zich hier niet echt op hun gemak. Meestal komen ze maar één keer en daarna nooit meer.’

‘En jij? Waarom ben jij hier? En ga mij niet vertellen dat je hier altijd al kwam. Dat zou wel erg toevallig zijn.’

Een lach krulde om Taimes lippen.

‘Nee hoor, voor vandaag was ik hier nog nooit geweest. Dit gebied valt toevallig wel onder mijn ressort, maar als ik in deze wereld ben, dan meestal in de hoofdstad van dit land.’

‘Je bent dus vaker in deze wereld? In je....ressort, zei je? Wat houdt dat in?’

‘Ik ben een oberon. Jullie zouden zeggen een royal. Een lid van de koninklijke familie. Er zijn overal ter wereld elfen, voor allerlei redenen. Die moeten bij iemand terecht kunnen.’

Iemand met gezag. Iemand die geschillen kan oplossen. De jongere leden van de oberons, euh van de koninklijke familie zeg maar, vervullen deze taak. Wij hebben in elk land een vertegenwoordiger en soms meerdere, afhankelijk van de grootte of de bevolkingsdichtheid van een land. Dat gebied noemen we een ressort. Ik ben de ressorteur van dit gebied. Nederland valt onder mijn gezag.'

'En jij bent nu hier om mij te bezoeken?'

'Niet zozeer om jou te bezoeken, maar om het kristal te controleren. Dus ja, jij bent indirect de reden. Mijn oom heeft mij gevraagd om een oogje in het zeil te houden. Ik kan mijn taak ook vanaf deze locatie vervullen, dus dit wordt mijn nieuwe hoofdkwartier.'

'En waar slaap je dan? Heb je een huis?'

'De omgeving is rijk aan natuur. Daar verblijf ik, als ik niet in Atlantis ben of als ik niet hier, in het eetlokaal ben. Net als alle andere elfen hier.'

Op dat moment kwamen zijn ouders, tante Margali en zijn zusje terug van het gesprek in het kantoortje. Rune zag direct aan hun gezichten, dat ze nu volledig op de hoogte waren van de ware natuur van hun klanten. Ze keken onderzoekend het eetlokaal rond. Terry met een verrukte blik op haar gezicht. Die vond het natuurlijk allemaal geweldig interessant. Zijn zusje kwam snel op hem aflopen, nee, niet op hem, maar op Taimte. Met een blik vol aanbidding, keek ze naar hem op.

'Is het echt waar? Bent u een elf?'

Rune vond dat ze dat veel te luid vroeg. Een aantal klanten keek dan ook op, maar aangezien er geen ordinaros in de zaak aanwezig waren, maakte dat niet uit. Taimte keek even gegeneerd om zich heen, voor hij knikte.

'Ooh, wat geweldig. Ik heb zoveel vragen. Zullen we bij het raam gaan zitten?'

'Terry! Wees niet zo onbeleefd. Taimte heeft helemaal geen tijd en zin om jouw vragen te beantwoorden.'

Terry sloeg verlegen haar ogen neer, maar niet voor lang.

'Misschien vindt meneer Taimte het helemaal niet erg. Ik mag toch wel wat vragen?'

Ze keek met haar liefste gezichtje op naar de elf, die daar niet tegen bestand bleek te zijn. Met een hoffelijk gebaar wees hij naar het tafeltje bij het raam, waar ze beiden gingen zitten.

Rune bleef voor de zekerheid binnen gehoorsafstand. Terry stak gelijk van wal.

‘Heeft u puntige oren? Kunnen elfen vliegen? Of zweven? Hebben ze vleugels? Hebben alle elfen lang haar? Ook de vrouwelijke elfen? Zijn er ook kinderelfen? Bestaan er echt eenhoorns? Hebben eenhoorns regenboogmanen en staart? En zeemeerminnen? Bestaan er ook zeemeerminnen?’

Het gezicht van Taimte werd bij elke vraag van Terry langer en langer. Hij keek hulpeloos om zich heen, tot hij de blik van Rune opving. Met zijn ogen smeekte hij om hulp, die Rune hem direct gaf.

‘Terry, moet jij niet met... je vader mee. Volgens mij staat hij op het punt om weg te gaan. Al je vragen komen later wel.’ Bijna had hij zich versproken. Nog net op tijd bedacht hij zich dat, in het bijzijn van anderen, zijn vader niet zijn vader was. Terry stond zuchtend op en keek naar haar vader die afwachtend bij de deur stond. Ze keek nog even naar Taimte. ‘Goed dan, maar volgende keer wil ik alles weten. Ik heb nog veel meer vragen.’

Taimte kreeg een verschrikte blik in zijn ogen. Rune kon het niet laten om even te lachen, terwijl hij Terry nakeek, die naar de achterdeur liep. Hij zag dat zijn vader even weifelend naar zijn moeder keek. Die gaf hem een geruststellende blik. ‘Ga nu maar. Er is tenslotte niets veranderd, behalve dat we nu weten dat de wereld niet is, zoals wij dachten dat hij was.’ ‘Goed dan. Kom op Terry. Wij gaan naar huis. Morgen kun je alles aan Rune vragen, zodra hij bij ons op bezoek komt.’ Hij knikte even naar Rune en volgde Terry naar buiten. Rune keek naar Taimte, die nog verbijsterd naar de deur staarde. Rune nam Terry’s plaats aan het tafeltje in.

‘Ze is weg, maar volgende keer denk ik niet dat je er zo makkelijk vanaf komt.’

‘Ik dacht altijd dat elfen zo...kwikzilverig waren. Heeft zij elfenbloed of Pixiebloed in zich?’

‘Niet voor zover ik weet. Ik weet wel dat zij niet de enige is. Ik ken nog iemand die zo kwikzilverig is en die iemand moet ik nu nodig spreken. Excuseer mij.’

Rune stond op, gaf Taimte nog een beleefd knikje en liep naar tante Margali. Hij kon niet langer wachten. Hij wilde nu weten hoe het met Zach was. Het was nu halverwege de middag. Tante Margali wist vast wel hoe hij een spiegelhechting met Ruth moest maken. Even aarzelde hij, voor hij zijn moeder aansprak.

‘Mevrouw Vredeling, mag...vindt u het goed als mijn tante mij even helpt? Als u haar even kunt missen hier?’

Zijn moeder keek hem even verbaasd aan, maar knikte toen.

‘Dat is goed Rune. Het is nu niet zo druk. Ik red het wel even. O, en noem mij maar tante Lucy. Dat klinkt beter dan mevrouw Vredeling, vindt je ook niet?’

Ze gaf hem een klein knipoogje, voor ze zich omdraaide naar een klant. Tante Margali liep met hem mee naar zijn kamer en keek hem afwachtend aan. Rune pakte de plunjezak die Hubbel voor hem had klaargemaakt en keerde deze om op zijn bed. Hij moest even zoeken, voor hij het etui met de twee spiegels erin vond. Hij stak het tante Margali toe.

‘Kunt...Wilt u mij helpen een spiegelhechting te maken met mijn nichtje Ruth? Ik moet weten hoe het met mijn vriend is. Ik moet weten, of hij nog leeft of....dood is.’

‘Natuurlijk wil ik dat. Het is heel makkelijk. Zodra je waterspuwer je kwintessens heeft bevrijdt, kun je het zelf ook. Tenminste, zodra je genoeg beheersing hebt. Geef de spiegel maar. Welke wil je gebruiken? Er zitten er twee in.’

‘Dat weet ik. De koperen is voor weerwolven, en voor vampiers denk ik, alhoewel ik geen vampiers ken. Die koperen is voor als ik Zach wil spreken, maar die zal nog wel te ziek zijn.....Als hij nog.....leeft.’

‘Hé, niet zo somber. Natuurlijk leeft je vriend nog. Hebben ze niet beloofd dat ze direct een bericht zouden sturen als het

mis zou gaan? Nu dan. Er is geen bericht gekomen, dus dan leeft hij nog.'

Rune knikte. De woorden van tante Margali stelden hem weer wat gerust. Zowel zijn grootvader als Ruth, zijn nichtje hadden hun woorden bezegeld met 'Honoris mei'. Dat betekende 'mijn eer'. Als iemand met magie dat zei, waren ze verplicht zich aan hun belofte te houden, anders trad de magie in werking. Dan werden ze gedwongen om hun belofte te houden. Daar moest hij op vertrouwen.

'Je wilt je nichtje dus spreken. Dan gebruiken we de zilveren spiegel. Ik ken je nichtje niet, dus jij moet mij helpen. Pak mijn hand vast en denk aan je nichtje. Vorm in gedachten een beeld van je nichtje, dan breng ik de hechting aan.'

Tante Margali stak haar rechterhand uit, die Rune vastpakte. Rune sloot zijn ogen en dacht sterk aan Ruth, tot hij haar voor zich zag en plotseling hoorde hij haar stem.

'Rune? Rune, ben jij dat?'

Hij opende zijn ogen. Eigenlijk verwachtte hij dat Ruth voor hem stond, maar het was natuurlijk alleen maar haar beeld in het zilveren spiegeltje, dat tante Margali hem voor hield.

'Daar ben je. Hoe is het met je?'

'Ruth, het werkt. Hoe is het met Zach?'

'Met Zach gaat het redelijk. Hij is nog steeds bewusteloos, maar we hebben goede hoop. Robbert zegt dat hij verwacht, dat hij morgen in de loop van de dag zijn ogen opent. Hij wordt sterker. Robbert kan het voelen. Zijn energieniveau stijgt. Het is nu afwachten, wanneer hij wakker wordt. Hoe is het met jou? En met Mikky?'

'Met mij gaat het goed. Mikky slaapt nog steeds. Gister wilde hij niet tevoorschijn komen, maar ik denk dat het vanavond beter gaat. Hij is nog wat verlegen. Het is ook wel een grote verandering voor hem. Al die nieuwe gezichten.'

'Hij zal wel wennen. Dat komt wel goed. Hij is bij jou en jij bent zijn houvast. Zeg, is dat je tovenaars tatoeage? Laat eens zien.'

Rune draaide gehoorzaam zijn hoofd naar links, zodat Ruth een goed zicht had op de tatoeage.

‘Ziet er goed uit. Wel een beetje raar, om jou met een tovenaarsstatoeage te zien, bedoel ik. Niet dat jij raar bent’
Ze werd onderbroken door een andere stem.

‘Is dat Rune? Hoe is het met hem?’

Er verscheen een ander gezicht in de spiegel. Fijonna keek hem aan.

‘Hallo Fijonna. Alles goed met je?’

‘Je hebt mij flink laten schrikken. Ik ben blij dat alles goed met je gaat.’

‘Laten schrikken? O, je bedoelt, de mededeling dat ik dood was. Ja, dat spijt mij, maar het kon niet anders. Heeft Ruth alles uitgelegd?’

‘Gelukkig wel. Eerst het bericht van Ruth dat er een huis boven je was ingestort en een paar dagen daarna de verkondiging bij het avondeten, dat je was opgebrand en het niet overleefd had. De hele klas is aan het rouwen.’

Rune keek verbaasd. Hij had nu niet bepaald de indruk dat zijn klasgenoten veel om hem hadden gegeven. Hij kende ze amper. Al die tijd dat hij op de magieschool had gezeten, hadden ze hem genegeerd. Alleen de laatste twee weken van zijn verblijf daar, had hij zich een deel van de klas gevoeld. Ruth hield blijkbaar de spiegel op een afstandje, waardoor hij nu de beide meisjes kon zien.

‘Hoe is het nu met jou? Geef nu eens antwoord?’

‘Zoals ik al zei, met mij gaat het goed. Ik heb mijn ouders weer terug en mijn zusje. Morgen ga ik op bezoek bij mijn eh ouders. Ik heb nu een kamer boven het eetlokaal. Met al mijn oude spullen. Die waren er allemaal nog.’

‘En? Kun je nu ook magieken?’

‘Nee, Micky heeft mijn kwintessens nog ingesloten. Ik moet eerst beheersing krijgen. Mijn grootvader gaat ervoor zorgen dat ik magielessen krijg, maar ik weet niet hoe en van wie. Tot die tijd kan ik niets.’

‘Je hebt altijd je katapult nog.’

‘Ja, maar geen munitie.’

Fijonna hield een klein zakje van gaas op, met witte, roze en blauwe balletjes.

‘Ik heb je balletjes klaar, maar weet niet hoe ik ze bij jou moet krijgen.’

‘Ik wel. Mijn moeder had beloofd dat ze je wat spullen zou toesturen, weet je nog? Door die toestand met Zach is ze daar nog niet aan toegekomen. We stoppen het zakje gewoon tussen de andere spullen.’

‘Dat heeft voorlopig geen haast. Ik heb hier geen vijanden. Nou ja. Ik had ze vanmorgen wel kunnen gebruiken. Een weerwolf in het eetlokaal begon ineens om zich heen te slaan. Gelukkig was Taimte er met nog een paar elfen. Die hebben hem het eetlokaal uitgezet.’

‘Taimte? Je bedoelt die elf die zijn oom hielp met je kristal?’

‘Ja, die. Blijkbaar moet hij een oogje op het kristal houden en omdat Nederland zijn hoofdkwartier. Trouwens, het blijkt dat het eetlokaal al een hele tijd een, hoe zei Taimte dat, een neutrale zone is.’

‘Je bent daar dus niet zonder hulp. Gelukkig maar. Het is al erg genoeg dat Zach aangevallen is.’

‘Dat doet mij eraan denken. Zijn jullie al iets te weten gekomen over dat varakh?’

Ruth sprak als eerste.

‘Niet veel. Ik heb het aan moeder gevraagd. Zij zei dat professor Visconti altijd een voorraadje heeft. Maar niemand kan zijn kamer inkomen, want die sluit hij altijd magisch af. Dat maakt hem natuurlijk verdacht, maar waarom zou hij Zach willen doden? Het is niet de manier waarop elfen dat doen. Bovendien zijn kinderen en jongeren onaantastbaar volgens de elfencode. En elfen hechten teveel aan het leven om iemand te doden.’

‘En ik heb de schoolvoorraad gecontroleerd. Er ontbreekt geen enkel blaadje. Iedereen die het nodig heeft moet dat in een logboekje invullen. Naam, datum en hoeveelheid. De voorraad klopt met het logboek. De laatste keer dat het gebruikt is, is een paar maanden geleden. Door magista Appelaar, voor een natuurkundeles. Maar ik kan mij niet voorstellen dat zij Zach zou vergiftigen.’

‘Hoe onwaarschijnlijk ook. Zij zijn op dit moment de enige verdachten. Zoals Sherlock Holmes al zei: Wanneer men het onmogelijke heeft geëlimineerd, moet dat wat overblijft, hoe onwaarschijnlijk het ook is, de waarheid zijn.’

‘Wie is dat, die Sherlock Holmes?’

‘Een karakter uit een boek. Een heel beroemde detective.’

De twee meisjes keken elkaar aan en haalden even hun schouders op. Fijonna keek peinzend.

‘Weet je, Rune. Varakh is niet zeldzaam of zo. Er is vrij makkelijk aan te komen. Mijn ouders verkopen het regelmatig.’

‘Dat weet ik, maar we moeten toch ergens beginnen en veel houvast hebben we niet. Blijf opletten voor verdacht gedrag van wie dan ook. En hou een oogje op Zach. Nog een aanslag zou hij niet overleven.’

‘Wees daar maar niet bang voor. Robbert houdt hem in de gaten. Met Zach gebeurt niets.’

Tante Margali tikte hem op zijn schouder. Ze gebaarde.

‘Rune, ik moet weer aan het werk.’

Rune knikte.

‘Ik moet ophangen, offe...hoe noemen jullie dat?’

‘Onthechten. Als we meer weten, dan hoor je het en anders spreken we je snel weer. Tot ziens.’

Het spiegeltje werd wazig. Tante Margali haalde haar vinger er van af en het contact werd verbroken. Ze drukte hem het etui in zijn handen en verdween naar beneden. Rune bleef nog even nadenkend zitten. Hij was blij dat het iets beter ging met Zach, al was hij dan nog niet bij kennis gekomen. Robbert waakte over hem, maar dat kon niet eeuwig duren. Ze moesten erachter zien te komen, wie achter de aanslagen op zijn leven zat. En op de moorden op de andere erfgenamen van de horsten. Maandag ging hij onmiddellijk aan de slag. De eerste stap was het aanleggen van een dossier over elke aanslag. Nu werd het tijd om zijn tweede probleem aan te pakken. Hij had alleen geen idee, wat hij aan dat probleem moest doen. Wie had er nu een dood zusje in zijn hoofd die met je praatte? Hij vroeg zich af wie hij om raad kon vragen?

Geen mensen zonder magie, in ieder geval. Ze zouden hem voor gek verklaren. Misschien was hij wel gek. Runa had hem wel verzekerd van niet, maar als zij de stem van zijn krankzinnigheid was, dan kon hij haar toch niet geloven? Maar als zij echt zijn zusje was, die op een magische manier in zijn hoofd was terecht gekomen, dan.... Hij schudde verward met zijn hoofd. Dit was te ingewikkeld. Misschien kon tante Margali hem helpen of anders... Taimte misschien. Hij was tenslotte een elf. Als er ooit een soortgelijk geval was geweest, wist Taimte daar misschien iets vanaf. Elfen waren onsterfelijk en alhoewel Taimte eruit zag als een jonge volwassene, moest hij een behoorlijk hoge leeftijd hebben. Hij herinnerde zich dat hij dat geleerd had in de lessen van magista van het Elzenbos. Zij was de lerares elfenkunde. Elfen konden onderling geen kinderen krijgen. Dat was al honderden jaren zo. Taimte moest dus in ieder geval een paar honderd jaar oud zijn. Aan de andere kant kende hij Taimte eigenlijk niet echt. Per slot had hij hem nog maar twee keer ontmoet. De eerste keer hadden ze zelfs geen woord met elkaar gewisseld. Taimte's oom had het woord gevoerd. Het was een heel formele ontmoeting geweest. In het eetlokaal was dat heel anders gegaan. Meer zoals een gewone ontmoeting tussen twee bekenden. Maar om dan nu al gelijk met een probleem als het zijne aan te komen, was wel een beetje raar. Misschien moest hij voorlopig maar even niets zeggen over zijn probleem. Bovendien moest hij toch wachten tot Mikky wakker was. Hij had geen idee hoe Mikky het gedaan had, maar sinds gisteravond had hij de stem niet meer gehoord. Het werkte dus wel. Hij keek nog even bij Mikky, voor hij weer naar het eetlokaal ging. Eigenlijk wilde hij een wandeling maken in de buurt. Kijken of hij nog meer Atlantiërs kon zien, nu hij het zicht had. In het eetlokaal zat Taimte nog aan zijn tafeltje bij het raam. Dit keer met twee andere elfen. Blijkbaar waren ze in een ernstig gesprek gewikkeld, want ze keken alle drie erg serieus. Taimte's vrienden zaten aan een tafeltje vlakbij. Het was verder rustig in het eetlokaal. Twee weerwolven, een

paar heksen en in de hoek zat nog een tovenaar. Hij liep naar de deur en keek even naar zijn moeder en tante Margali.

‘Ik ga even een rondje om, een frisse neus halen.’

Hij zei het tegen niemand in het bijzonder, maar zowel zijn pleegmoeder als tante Margali knikten. Dat was dus goed. Bij de deur zaten een paar elfjes die tegelijk met hem naar buiten gingen. Blijkbaar hadden ze zitten wachten tot iemand de deur voor hen opende. Daar moest hij iets aan doen, bedacht hij. Een soort kattenluikje, zodat ze zelf in en uit konden gaan en niet afhankelijk waren tot iemand de deur voor hen opende. Zijn pleegvader was handig genoeg. Die kon vast wel zoiets maken. Hij zou het morgen gelijk vragen. Buiten gekomen, keek hij om zich heen. Hij weifelde even welke kant hij op zou gaan. Het was erg verleidelijk om weer naar het laantje met de prunussen te lopen, maar hij besloot toch om de andere kant op te gaan. Hij wilde eens kijken bij het stadsplein, waar een fontein was met een waterpartij. Onderweg zag hij maar één persoon in wie hij een Atlantiër dacht te herkennen. Ze leunde tegen een dikke eik en keek hem doordringend aan. Hij wist het niet zeker, maar ze zou een dryade kunnen zijn. Een boomnimf. De eik was waarschijnlijk haar thuisboom. Hij knikte even voor hij doorliep. De vrouw boog ook even haar hoofd en tot zijn verbazing leek ze het moment daarop te versmelten met de boom, tot ze niet meer zichtbaar was. Inderdaad, ze was een dryade. Hij liep snel door. Aan het einde van de straat lag het stadsplein met de fontein. Het was niet druk op het plein. Er liepen maar een paar mensen. Aan de ene kant van het plein stond de kerk met de toren, waar hij vanochtend al naar had gekeken. Hij kon het nu beter bekijken. Bovenaan waar de spits begon, zag hij op elke hoek een waterspuwer zitten. Die waren hem voorheen nooit opgevallen, maar natuurlijk hadden die er altijd al gezeten. Rond elke waterspuwer zag hij de nu vertrouwde trilling. Natuurlijk waren ze versteend, maar nu wist hij dat ze elke avond tot leven kwamen. Hij ging op de rand van de fontein zitten en staaarde in het water. Hij had genoeg om te overdenken. Lang kreeg hij daar echter de

tijd niet voor. Schijnbaar vanuit het niets hoorde hij een stem.

‘Zo tovenaarsjongen, waar kom jij vandaan?’

Hij keek verbaasd om zich heen, maar zag niemand. De mensen op het plein waren te veraf. Nogmaals klonk de stem.

‘Hier tovenaarsjongen. In het water.’

Rune keek weer naar het water, waar nu een grof gezicht net onder het oppervlak zichtbaar was. Een gezicht van water.

Rune keek snel om zich heen, maar niemand lette op hem.

‘Wie, nee wat ben jij?’

‘Ik ben een brugtrol. Zie je die brug daar verderop? Dat is mijn brug. En wie ben jij?’

Terwijl de brugtrol sprak, spoot hij bij elk woord een klein fonteintje uit zijn mond. Daardoor klonk zijn stem...waterig.

Rune had er geen ander woord voor.

‘Ik ben Rune, Rune Pax.’

Het voelde even raar om zich voor te stellen met een andere achternaam dan zijn eigen. Dit was al zijn derde achternaam, bedacht hij opeens.

‘Zo Ruunruunpax, en hoe kom jij hier terecht?’

‘Ik logeer bij mijn tante en het is gewoon Rune. Pax is mijn achternaam.’

‘Maar je zei Ruunruunpax. Wat is het nu?’

‘Mijn naam is Rune Pax maar je kunt mij gewoon Rune noemen.’

‘Nee, als je naam Ruunpax is dan noem ik je ook Ruunpax. Dat is beleefdheid. Mijn naam is Akmiet.’

‘Aangenaam kennis te maken, Akmiet. Woon je hier al lang?’
Akmiet schudde zijn hoofd, wat een rimpeling in het water veroorzaakte.

‘Nee, niet lang. Nog maar vier manen³. En jij Ruunpax? Woon je hier al lang en waar kom je vandaan?’

Gelukkig had tante Margali hem goed voorbereid. Hij schudde ook zijn hoofd.

‘Nee, ik woon hier sinds gisteren. Ik kom uit de enclave Badcatha, uit de stad Emrys.’

---

³ Een maan is de periode van donkere maan tot donkere maan.

Voor Akmiet kon antwoorden, werden ze onderbroken door een golf, die vanuit het midden van de fontein kwam. Rune moest snel opspringen om te voorkomen dat hij nat werd. ‘Vuile brugtrot, maak dat je weg komt uit mijn mooie fontein. Kijk toch eens. Allemaal vuile vegen en modder op de bodem. Hoe durf je hier te komen? Ga terug naar je smerige brug.’ Akmiet sputterde en proestte verschrikt en week achteruit. Voor hij onder water verdween, wees hij snel naar de brug. Rune begreep hem zonder woorden. Hij wilde al naar de brug in de verte toelopen, toen hij werd tegen gehouden door zijn nieuwsgierigheid. Hij keek de fontein in de rondte. Die golf en stem moesten een oorzaak hebben. Terwijl hij keek begon het water in de fontein te rimpelen en vervolgens verrees er een kolom water. De kolom nam langzaam de vorm aan van een vrouw. Rune zag het verbaasd aan. In de vorm zwommen een paar kleine visjes rond en zelfs een kikkertje ter hoogte van haar taille. De vrouwvorm keek hem even aan, voor ze begon te spreken.

‘Ik geef je één goede raad. Word geen vrienden met een trot. Ze zijn smerig en onbehouwen. Ze trekken vuiligheid aan als een magneet. Hou je verre van trollen en zeker van deze. Daar komt alleen maar narigheid van.’

Het laatste woord stierf weg, terwijl de zuil water in elkaar stortte. Het water golfde nog even voor het weer rustig werd, alsof er niets gebeurt was. Dat was dus een nyade, een water nimf. Rune vroeg zich af of alle nyades zo onaardig waren of dat deze gewoon een slechte dag had. Toen er verder niets meer gebeurde, draaide hij zich om en liep naar de brug. Ze kon wel zoveel zeggen. Hij bepaalde graag zelf wie zijn vrienden waren. Akmiet was tenminste aardig tegen hem geweest en dat kon hij van de nyade niet zeggen. Ze had zich niet eens voorgesteld, in tegenstelling tot Akmiet. Op de brug bleef hij staan en keek in het water.

‘Hier Ruunpax, aan de kant. Kom naar de oever.’

Rune liep de brug af en daalde af naar het water. Daar dreef Akmiet tussen de waterplanten.

‘Hoe vind je mijn brug? Alsjeblieft. Zeg dat het een mooie brug is, Ruunpax. Zij is toch mooi hé?’

Rune keek naar de brug. Hij had nooit aan bruggen gedacht in termen van mooi of lelijk. Een brug was een brug. Een ding om aan de andere kant van water te komen. Akmiet dacht daar blijkbaar heel anders over. Hij kon het niet over zijn hart verkrijgen om de brugtrot teleur te stellen, dus knikte hij.

‘Ze is prachtig, Akmiet. Ze heeft een mooie boog en de verweerde stenen geven haar karakter. De reling heeft een mooie ijzeren leuning met prachtige krullen aan de uiteinden. Ik vind het een hele mooie brug.’

Het gekke was dat terwijl Rune de brug beschreef, hij plotseling beseftte dat hij het echt een mooie brug vond. Kwam dat door zijn veranderende zicht of omdat hij nu voor het eerst goed naar de brug keek. Hoe dan ook, Akmiet was er blij mee.

‘Je maakt mij verlegen, Ruunpax. Maar ik heb haar, per slot van rekening, helemaal schoon gemaakt en alle spinnenwebben verwijderd. Je had haar vier manen geleden moeten zien. Alg aan het plafond en paddenstoelen tussen de fundering. En de reling helemaal zwart uitgeslagen. Nu glimt ze weer.’

Rune keek nog eens met waardering naar de brug en schrok. Aan de overkant, op de oever onder de brug zag hij plotseling iets bewegen, iets dat zacht grommende geluiden uitstootte. Hij wees.

‘Akmiet, daar is iets.’

‘Rustig maar, Ruunpax. Dat is een wolfskersjunk die hier wel vaker zijn trip weg slaapt. Hij doet geen kwaad. Wolfskers maakt dorstig en ik zorg dat het water onder mijn brug altijd schoon is. Het is zuiver bronwater, dat ik van heel diep naar boven haal. Heel gezond.’

Voor Rune kon antwoorden hoorde hij de kerkklok vijf uur slaan. Hij stond op.

‘Ik moet naar huis, Akmiet. Mijn Mm..tante wordt anders ongerust. Mag ik nog een keer terug komen?’

‘Natuurlijk Ruunpax. Mag ik nog iets vragen voor je gaat?’

‘Jazeker. Vraag maar op.’

‘Wat zei de nyade over mij nadat ik weg was?’

Rune keek verlegen naar de grond. Hij kon toch niet vertellen wat de nyade had gezegd? Tenminste niet zonder Akmiet te beledigen en daarvoor vond hij de brugtrol te aardig. Akmiet zag zijn aarzeling.

‘Laat maar Ruunpax. Ik snap het zo ook wel. Ze vindt mij gewoon niet aardig.’

Rune haalde even verontschuldigend zijn schouders op en klom de oever op. Bovenaan draaide hij zich om en zwaaide naar de brugtrol. Die zwaaide vriendelijk terug, voor hij onder water verdween.

Terwijl Rune terugliep naar het eetlokaal, overdacht hij het gesprek met de brugtrol. Het leek erop dat hij een vriend had gemaakt. Een brugtrol nog wel. Het idee dat hij een nieuwe vriend had gemaakt was verheugend, maar maakte hem meteen duidelijk dat hij Ruth, Zach en Fijonna vreselijk miste. Hij wilde zijn ervaringen met iemand delen. Iemand die hem begreep. Iemand die zag wat hij zag. Met volwassenen was dat toch anders. Gelukkig had hij Mikky nog. Het was druk in het eetlokaal, bijna alle tafeltjes waren bezet. Zijn moeder en tante Margali waren druk bezig, maar zijn moeder zag hem staan en wees naar de keuken. Daar vond hij zijn vader en Terry, zittend aan het keukeneiland. Hij ging naast zijn vader zitten, die een bord voor hem vulde. Gekookte aardappelen, sperziebonen met komkommersalade en een speklap. Gewone Hollandse pot. Gisteravond had hij een hamburger gegeten en een patatje oorlog. Junkfood. Misschien niet gezond, maar wat had hij dat gemist tijdens zijn verblijf in Atlantis. Hij had ook zijn vaders kookkunst gemist en dus begon hij met veel smaak te eten. Het eten op de school voor magie was niet slecht geweest, maar ook niet erg goed. Deze sperziebonen hadden veel meer smaak. Ze kwamen dan ook uit hun eigen tuin, net als de komkommer en de aardappels. Zelfs de speklap was van hun eigen varken. Elk jaar mestte zijn vader een varken vet, welke aan het einde

van het jaar werd geslacht. Het vlees ging in de vriezer en daar aten ze het hele jaar van. Zijn vader was een groot voorstander van zelfredzaamheid. Nog een overblijfsel uit zijn hippietijd, zoals hij het zelf spottend benoemde. Net als zijn streven om een zo klein mogelijke ecologische voetafdruk te behalen. Dat lukte niet helemaal, omdat één van zijn hobby's het opknappen van oude tractors was en die waren in sommige gevallen behoorlijk vervuilend. Als hij niet aan het werk was in de tuin, het verzorgen van de dieren of het opknappen van oude tractors, was hij kunstschilder en beeldhouwer. Hij had een atelier op de zolder van de boerderij en één in één van de schuren. Streng verboden terrein voor Rune en Terry, behalve onder toezicht van hun vader. Er werd niet gepraat tijdens het eten. Het was niet verboden, maar zijn vader vond het belangrijk dat ze genoten van het eten. Dat kon beter als ze niet afgeleid werden door gepraat. Nadat ze hun borden hadden leeg gegeten, stond zijn vader op en liep naar de koelkast. Hij haalde iets uit de koelkast en draaide zich met een triomfantelijke lach op zijn gezicht om.

‘Jouw favoriet Rune. Rumrozijnenpudding. Om te vieren dat je weer thuis bent.’

Dat was een heerlijke verrassing en Rune schepte dan ook twee keer op, tot genoegen van zijn vader. Na het eten ruimden ze de afwasmachine in en gingen naar het kantoortje. Daar ploften ze op de bank. Hier keken ze normaal gesproken televisie. Dit keer werd Rune echter direct bestookt met vragen, voornamelijk van Terry. Ze wilde alles weten, eerst over zijn vrienden en daarna over allerlei magische wezens. Rune schrok op toen de klok zeven uur sloeg.

‘Ik moet naar boven. Mikky kan elk moment wakker worden. Ik wil niet dat hij bang wordt, als hij ziet dat hij in een vreemde omgeving is.’

‘Maar Rune....’

‘Straks Terry. Eerst Mikky.’

Hij nam de trap met twee treden tegelijk. Hopelijk was hij nog op tijd. Hij was op tijd. Mikky begon net wakker te worden. Snel doorzocht hij de plunjezak die Hubbel voor hem

had ingepakt. Daar, hij trok een aardewerk pot tevoorschijn. Daar moest Mikky zijn eten inzitten. Hij ging geduldig zitten wachten, tot Mikky helemaal wakker was. Het duurde altijd even voor hij compleet ontsteend was, of hoe je dat ook noemde. Hij zorgde ervoor dat hij zo zat, dat Mikky eerst hem zag en daarna pas de vreemde kamer. Zijn naam was dan ook het eerste dat Mikky zei toen hij zijn oogjes opende.

‘Rune. Mikky blij. Rune ook blij?’

Rune opende de pot en haalde er een handvol gemengde insectenlarven uit. Hij hield ze Mikky uitnodigend voor.

‘Ja maatje. Ik ben ook blij. Hier, eet eerst maar eens.’

Mikky greep een handvol larven en propte het wriemelende hapje in zijn mond, terwijl hij onderzoekend om zich heen keek.

‘Waar Zachwolf? Nog ziek? Waar Ruth en Fion?’

‘Allemaal in Atlantis op de school en ja, Zach is nog steeds ziek, maar het gaat iets beter met hem.’

Mikky greep nog een tweede handje larven en keek vragend naar Rune.

‘Waar wij?’

‘Dit is ons nieuwe huis, Mikky. Weet je nog. Gister zijn we door een poort gegaan en nu zijn we in mijn wereld. Waar ik opgegroeid ben. Bij mijn andere vader en moeder en bij mijn zusje Terry. Ze willen je graag ontmoeten. Wil jij dat ook?’

Mikky kauwde bedachtzaam op zijn eten en keek weifelend naar Rune.

‘Zij aardig? Zij mij niet afpakken? Mikky bij Rune blijven wil.’

‘Wees maar niet bang. Je mag bij mij blijven zolang als je wilt. Niemand pakt jou meer van mij af en als dat toch gebeurt, haal ik je terug. Ik zal je altijd komen halen. Altijd. Honoris mei.’

Mikky begon te glunderen.

‘Rune en Mikky vrienden. Altijd. Honoris mei.’

‘Dat klopt. Rune en Mikky zijn vrienden voor altijd. Dus, ben je er klaar voor? Dan gaan we je voorstellen aan mijn familie.’

Mikky nam snel nog een handje larven, propte zijn mond vol en strekte zijn vleugels. Met een klein sprongetje landde hij op Rune's schouder.

'Mikky klaar voor familie.' Zei hij met volle mond.

Rune liep met Mikky op zijn schouder naar beneden. Voor de deur van het kantoor bleef hij even staan. Hij keek even opzij naar Mikky.

'Zeker weten?' Mikky knikte. 'Dan gaan we naar binnen.'

Rune opende de deur en stapte naar binnen. Zijn vader en Terry keken gelijk op. Terry direct met een blik vol aanbidding. Rune voelde hoe Mikky zijn klauwtjes vaster in zijn schouder duwde. Terry stond op het punt om op te staan, maar hij gaf haar een waarschuwend blik. Hij begreep niet helemaal waarom Mikky zo verlegen was. Zo was hij niet geweest toen hij naar de Beukenhorst ging, maar ja, daar was ook geen tijd voor geweest. Hij had zich daar gelijk moeten voorstellen aan de waterspuwers van de Beukenhorst en daarna had hij Rune moeten redden door zijn kwintessens op te sluiten, waarbij de waterspuwers hem geholpen hadden. Misschien was dat het wel. Hier waren geen echte waterspuwers en er was geen magie. Dat moest de kleine waterspuwer voelen. Mikky dacht dat hij hier helemaal alleen was, dat hij het enige magische wezen in deze wereld was en daarbij kwam de angst dat hij Rune zou kwijtraken. Zijn enige houvast in deze nieuwe, vreemde wereld. Geen wonder dat het kereltje bang was. Binnen een week was zijn hele wereldje ondersteboven gegooid.

Rune bleef in de deuropening staan tot hij voelde dat de spanning in Mikky's lijfje afnam. Daarna ging hij op de stoel bij het bureau zitten, op veilige afstand van de twee anderen.

'Kijk Mikky, dit is mijn vader. Ik denk dat jij hem het beste....oom Dolf kunt noemen. En dit is mijn zusje..'

'Terry. Mijn naam is Terry. Hallo Mikky.'

Mikky keek op bij het horen van Terry's stem.

'Rune, is Terry rutt?'

Rune keek even verward, maar toen begreep hij het. Rutt was het woord voor vriend in de taal van de waterspuwers. Hij knikte.

‘Ja Mikky. Terry is rutt. Iedereen hier is rutt. Mijn vader en moeder, Terry en tante Margali. Allemaal rutt. En weet je wie hier ook is? Taimte van Oberon. En ik heb vandaag een weerwolf gezien en een dryade en een brugtrol. En op de kerktoren zitten vier waterspuwers. Geen geborene, maar bezielde. Maar wel echte waterspuwers.’

Rune zweeg. Hij wist niet wat hij verder nog moest zeggen. Toch keek Mikky al wat vrolijker. Hij raakte even Rune’s wang aan.

‘Rune, Terry is pixie?’

‘Wat bedoel je Mikky?’

‘Terry is pixie?’

‘Nee, Terry is geen pixie maar een ordinaros, een gewoon mens.’

Hij zag dat zijn vader hem geschokt aan keek.

‘Rustig maar Pap. Het betekent niet, wat jij denkt dat het betekent. Ik leg het later wel uit.’

Mikky vroeg weer om aandacht.

‘Rune, zij wel pixie. Haar is pixie, gezicht is pixie. Groot als pixie. Terry is pixie.’

Rune lachte en schudde zijn hoofd. Zijn zusje keek verbaasd.

‘Nee Mikky, echt niet. Ze lijkt op een pixie, daarin heb je gelijk. Maar ze is het niet en hoe weet jij eigenlijk hoe een pixie eruit ziet?’

‘Van Tomasin. Hij mij leerde. Hij mij leren alle wezens. Hij boek met plaatjes. Hij laten zien. Plaatje van Terry. Plaatje van pixie.’

Mikky knikte heftig met zijn hoofdje, terwijl hij naar Terry wees. Die vond dat ze nu lang genoeg geduldig was geweest. Rune zag aan haar hele houding, dat ze zich niet langer kon inhouden. Ze zat te wippen op haar stoel. Ze begon met een hoog stemmetje te praten en stak haar armen naar Mikky uit alsof ze ‘kom eens in mijn hokkie’ speelde met een peuter.

‘Mikky, kom dan. Kom eens bij Terry. Poelepoelepoele.’

Rune keek haar met open mond aan. Wat deed ze ineens gek. 'Kom dan Mikky, kom eens bij me. Kijk eens wat ik heb. Kom het maar halen. Wat is dat dan? Nou, wat is dat dan? Kom maar kijken schattelig. Ja, je bent mijn schatje, mijn lieffie.'

Ze hield een kattenspeeltje op met een belletje erin waar ze mee schudde, zodat er een rinkelend geluidje klonk.

Rune proestte het ineens uit. Mikky had zijn oren recht op staan en zijn wenkbrauwen zo hoog mogelijk opgetrokken. Zijn toch al grote ogen, leken nog eens zo groot en hij hield zijn handen afwerend voor zich uit, terwijl zijn mond verbaasd open stond. Zijn hele houding straalde totale verbijstering uit. Ook Rune's vader schoot bij die aanblik in de lach. Mikky schrok op en keek Rune aan. Langzaam verspreidde zich een brede lach over zijn snuitje en even later lachte hij hardop mee. Rune hield verbaasd op met lachen. Het was de eerste keer dat hij Mikky hardop hoorde lachen. Het klonk alsof er water door een beekje met kiezelstenen stroomde. Mikky stopte abrupt met lachen, toen hij merkte dat Rune niet meer lachte. Hij begon heftig te knikken.

'Ja, Terry is pixie. Echt wel. Mikky gelijk.'

Rune schudde glimlachend zijn hoofd.

'Nee Mikky. Je hebt geen gelijk, maar ze gedraagt zich wel als een pixie. Ze zal wel aan je wennen. Ze heeft gewoon wat tijd nodig.'

Hij wendde zich tot zijn zusje.

'En jij moet niet net doen alsof hij een troeteldiertje is. Mikky mag dan klein zijn en er schattig uitzien maar hij is geen poesje of aapje. Hij is een waterspuwer en een hele dappere nog wel. Je kunt gewoon met hem praten. Zijn woordenschat is nog beperkt, maar hij begrijpt alles en hij kan gewoon antwoord geven.'

Terry keek hem verongelukt aan.

'Ik wilde alleen maar aardig zijn, hoor.'

'Dat snap ik, maar als je hem echt een plezier wilt doen haal dan een kan water en een paar bakjes uit de keuken.'

'Waarom?'

'Dat zal je wel zien. Doe het nu maar.'

Terry stond op en liep de deur uit. Rune keek naar zijn vader wiens gezicht nu op onweer stond.

‘Rune, ik ben er helemaal niet over te spreken dat je je eigen familie ordinair noemt. Denk je na een paar maanden in euh...dat Atlantis van je, dat je beter bent dan wij. Hebben wij je zo slecht opgevoed?’

‘Pap, rustig maar. Het is niet wat je denkt. Ordinaros betekent gewoon ‘normaal’. Het is het Latijnse woord voor normaal. Wij zijn normale mensen. Magistas gebruiken het niet als een scheldwoord, maar als een aanduiding. Meer niet. Zij zijn magistas, mensen met magie. Terwijl wij ordinaros zijn, normale mensen. Pas als je magie kunt gebruiken, ben je een magista, tot die tijd ben je een ordinaros. Dat is alles.’

‘Nu snap ik het, toch heb ik liever dat je die term niet meer gebruikt. Niet hier tenminste.’

‘Ik zei het alleen maar omdat Mikky bekend is met die term en het zo beter begrijpt. Ik vind het zelf ook een rotwoord en dacht er hetzelfde over als jij. Ruth en Zach hebben mij moeten uitleggen hoe het zat. Ik dacht dat iedereen mij uitschold.’

‘Heb je het erg moeilijk gehad op school voor magie?’

‘In het begin wel. Niemand wilde iets met mij te maken hebben en niemand wilde mij iets vertellen of uitleggen. Ik wist niet eens mijn echte achternaam. Pas toen Zach mijn kamergenoot werd, ging het beter. Het was allemaal één groot misverstand.’

Terry kwam weer binnen met een kan water en verschillende bakje die ze aan Rune gaf. Hij stalde alles uit op de tafel.

‘Kijk eens Mikky. Allemaal voor jou. Ga maar spelen.’

Dat hoefde hij geen twee keer te zeggen. Mikky had zich al ontfermd over de bakjes, die hij heen en weer schoof tot hij een geschikte opstelling had. Terry en zijn vader keken verbaasd toe. Ook Rune’s moeder was binnen gekomen en keek verwonderd naar de kleine waterspuwer. Die nam een paar flinke slokken water, waarbij hij bijna de helft groter werd, en begon met precies gerichte straaltjes elk bakje van

een afstandje te vullen. Terry klapte enthousiast in haar handen.

‘Wat knap van hem. Hij morst geen druppel.’

‘Nu weet je waar de naam waterspuwer vandaan komt. Mikky is fantastisch met water.’

Aangemoedigd door zijn succes, maakte Mikky de afstand tussen hem en de bakjes steeds een stukje groter. Uiteindelijk werd hij moe, waarop Rune hem in zijn armen nam. Nu nam zijn moeder het woord.

‘Mooi, nu we allemaal bij elkaar zijn, wil ik jullie iets voorleggen. Er is nogal wat veranderd de afgelopen dagen. Wij zijn veranderd. We weten nu veel meer dan een paar dagen geleden. Rune ziet een heel andere wereld dan wij. Ik vang er af en toe een glimp van op. Jullie ook?’

Ze keek vragend naar Terry en zijn vader die ontkennend hun hoofd schudden.

‘Dat komt nog wel. Nu je het eenmaal weet, ga je het ook zien. Marga, nee Margali heeft mij uitgelegd dat het zicht zich niet bij iedereen even snel ontwikkeld. Hoe meer je ermee omgaat hoe sneller het tot je komt. Ik sta de hele tijd in het eetlokaal, dus kom er de hele dag mee in aanraking. Jullie twee zijn vrijwel de hele dag thuis of op school, dus dat is anders. Het eetlokaal is blijkbaar een ontmoetingsplaats voor Atlantiërs. Margali heeft het mij uitgelegd. Magie trekt kennelijk magie aan. Al drie jaar is dit een ontmoetingsplaats nee, sterker nog. Het is een neutrale zone. Sinds Marga..li hier werkt eigenlijk. Eerst alleen voor heksen en tovenaars, maar later kwamen daar allerlei andere....euh soorten bij. Hoe denken jullie daarover?’

‘Maakt het uit hoe wij daarover denken? Stel dat we het niets vinden, houdt het dan op?’

‘Margali zegt dat ze het kan stoppen. Zij kan een ban rond het eetlokaal leggen, waardoor er geen Atlantiërs meer binnen komen.’

‘Je bedoelt een soort ‘verboden voor Atlantiërs’, Mam, dat kun je niet maken. Dat is discriminatie en jullie hebben mij altijd geleerd om niet te discrimineren.’

Ook Terry was overeind gesprongen.

‘Nee, dan doe je hetzelfde als wat de Duitsers in de tweede wereldoorlog deden met de Joodse mensen. Dat mag niet.’

Zijn moeder keek hen hulpeloos aan.

‘Maar het gevaar dan. Ik bedoel maar, weerwolven, vampiers en..en, weet ik veel wat voor meer enge wezens.’

‘Mam, mijn beste vriend is een weerwolf, Mikky is een waterspuwer en Taimte is een elf die hier is om mij te beschermen. Je zag dat hij vanochtend gelijk ingreep en de boel in orde bracht. Je zei het net zelf. De wereld is niet veranderd, wij zijn veranderd. De afgelopen drie jaar is er ook niets noemenswaardig gebeurd. Waarom zou dat nu anders zijn? Omdat we het nu weten?’

‘Hij heeft gelijk Lucy. Het is al drie jaar zo en er is niets bijzonders gebeurd, dus waarom iets veranderen?’

‘Ik wil ook niets veranderen, maar ik wil wel dat jullie het ermee eens zijn, want er zijn nogal wat consequenties.’

‘Hoezo, als alles blijft zoals het is?’

‘Nee Dolf, zo simpel is het niet. Als dit een eetlokaal is voor Atlantiërs, dan moeten er sowieso wat dingen veranderen in de menukaart. Margali heeft een paar voorstellen gedaan. Een weerwolf eet het liefst rauw vlees. Die maak je niet blij met een sateetje of hamburger. Meermensen eten graag rauwe vis. Wij hebben niet eens vis op het menu staan. O, en de elfen eten alleen maar vruchten, noten en paddenstoelen. Margali en ik zijn een lijst met suggesties aan het opstellen voor morgen. Dan kunnen we met zijn allen de nieuwe menukaart bekijken.’

‘En waar wil je al die etenswaar vandaan halen? Ik bedoel, welke leverancier levert dat aan? Rauw vlees, rauwe vis.’

‘Margali is daarin tussenpersoon. Zij zei dat het geen probleem is. Zelfs een dagelijkse voorraad ....bloed voor euh....de vampiers is geen probleem, zegt ze.’

‘Nou jongens, dan weten we wat we morgen moeten doen. Een nieuwe menukaart bekijken en goedkeuren. En nu gaan Terry en ik naar huis. Terry moet naar bed. Het was gisteren

bijna 12 uur voor ze in bed lag. Morgen uitslapen. Ik kom je tegen 11 uur halen, Rune. Zorg dat je klaarstaat.'

Rune knikte. Eigenlijk had hij zijn ouders en Terry, Mikky's vliegkunsten nog willen laten zien, maar hij bedacht dat hij nog een andere taak voor de kleine waterspuwer had. Eén waarbij hij waarschijnlijk al zijn krachten nodig zou hebben. Nadat hij afscheid van zijn vader en Terry had genomen en zijn moeder weer aan het werk was, ging hij naar zijn kamer. Eén wand daarvan stond nu vol gepakt met dozen en zakken, die hij morgen en aankomende week moest uitzoeken en sorteren. Hij ging op zijn bed zitten en zette Mikky op zijn schoot. Die keek hem afwachtend aan.

'Mikky, kan jij de stem weer vrijlaten? Ho ho, nu nog niet. Pas als ik het zeg. Ik moet eerst weten of je de stem daarna weer kunt opsluiten. Eerlijk zeggen. Als je denkt dat je er niet sterk genoeg voor bent, is dat niet erg. Ik weet dat magie veel kracht kan kosten. De eerste keer heb je haar overrompeld. Dat zal een tweede keer niet lukken. Ik denk dat ze wel zal tegenstribbelen als je haar weer wilt opsluiten.'

Mikky dacht even na.

'Mikky kan wel. Is maar stem. Is niet iets. Stem kan fluisteren en praten en gillen en schreeuwen, meer niet. Niet weglopen, niet duwen, niet slaan, niet schoppen. Mikky kan wel.'

'Goed maatje, als jij het zegt, dan gaan we ervoor. Laat haar maar vrij.'

Mikky kneep zijn oogjes dicht in concentratie. Rune voelde iets fladderen in zijn geest. Het was een vertrouwd en bekend gevoel. Met een schokje realiseerde hij zich dat dat de aanwezigheid van Mikky in zijn hoofd was. Hij keek met verwondering naar het wezentje op zijn schoot. Hij vroeg zich af of de magistas wel beseften hoeveel bijzondere dingen een waterspuwer kon. Plotseling schrok hij op.

-RUNE, dat was een rotstreek. Mij zo opsluiten. Dat doe je niet met je zusje. Hoe durf je? Als je dat nog een keer flikt dan...-

-Wat dan? Wat wil je dan doen? Je bent een stem, Runa. Meer niet. Alleen maar een stem.-

Het werd even heel stil in zijn hoofd. Toen Runa weer begon te praten, klonk haar stem heel timide.

-Dat was gemeen om dat te zeggen. Ik vind dit ook niet leuk. Ik wil ook liever niet in jouw hoofd zitten, maar een eigen lichaam hebben.-

-Geloof me, dat zou ik ook wel willen. Ik vind het maar niets dat er iemand in mijn hoofd zit, die alles wat ik zie en doe becommentarieerd. Hoe zou jij het vinden als het andersom was? Ik wed net zo ongemakkelijk als ik.-

-Die weddenschap zou je winnen. Ik moet er niet aan denken om een jongen in mijn hoofd te hebben en zeker niet mijn tweelingbroer.-

-Nee, maar ik zit er wel mee. Het minste dat je kunt doen, is het mij niet te moeilijk maken. Totdat we een manier vinden om je uit mijn hoofd te krijgen, moeten we ermee leren leven. We moeten afspraken maken, Runa.-

-Denk je nog steeds dat je gek bent?-

-Ik weet niet, soms.....en soms ook niet. Ik bedoel maar, als iemand stemmen in zijn hoofd hoort, dan is er iets mis met zijn bovenkamer. Alleen heb ik de laatste tijd al zoveel rare dingen meegemaakt, dat ik het niet meer weet. Dat verhaal over onze geboorte, mijn geboorte, was ook al zo vreemd. Wat weet ik nu van magie? Voor zover ik weet, is alles mogelijk. En als ik zo met je praat, lijkt het allemaal maar al te echt. Ik weet het echt niet meer. Ik had zo gedacht dat ik het misschien aan Taimte zou kunnen vragen. Ik ken hem nog niet zo goed. We hebben elkaar maar twee keer kort ontmoet, maar hij is een elf en een paar honderd jaar oud. Hij weet meer van magie dan ieder ander die ik ken.-

Het bleef stil in zijn hoofd. Het bleef heel lang stil in zijn hoofd. Rune schoof onrustig heen en weer. Tenslotte hield hij het niet meer uit.

-Runa? Runa, ben je er nog? Zeg eens wat.-

-Ongerust? Ik ben er nog hoor. Zo gemakkelijk kom je niet van mij af. Ik was alles aan het overdenken. Dat idee van jou om het aan Taimte te vragen, lijkt mij een goed plan.-

-Maar ik wil hem eerst beter leren kennen. Het is een beetje raar om nu gelijk al te vragen naar stemmen in iemands hoofd. Ik weet hoe mensen daarover denken en volgens mij is het ook niet normaal onder magistas, heksen en tovenaars. Dus hoe elfen erover denken...?-

-Ik denk dat het bij geen één volk in goede aarde valt. Je kunt inderdaad maar beter voorzichtig zijn wie je het vertelt.-

-Goed, dat is één. Nu punt twee.-

-Wat bedoel je?-

-Hoe gaan wij met elkaar om? Totdat we je uit mijn hoofd weten te krijgen, moeten we een oplossing vinden over hoe we om moeten gaan met deze situatie. Ik kan je wel zeggen dat ik niet blij ben met een meisje in mijn hoofd, die alles wat ik doe ook meemaakt.-

-Zou je het makkelijker vinden als ik een jongen was geweest?-

-In sommige situaties wel, denk ik, maar hoe dan ook wil ik geen persoon in mijn hoofd. Hoe zou je het zelf vinden?-

-Ik begrijp best wat je bedoelt, maar ik weet niet hoe ik dat moet veranderen en ik wil niet dat je mij weer wegsluit. Dat was een rotstreek en erg onprettig.-

-Runa, waar blijf je als Mikky je wegsluit? - Vroeg Rune aarzelend. -Ik bedoel. Ik voel je dan niet meer. Als je niets zegt, dan voel ik dat je er bent. Of nee, dat zeg ik verkeerd. Ik voel je niet, maar als Mikky je wegsluit, dan mis ik iets. Ik kan het niet goed uitleggen, maar er ontbreekt iets en ik weet niet wat. Alsof je boodschappen hebt gedaan en weet dat je iets vergeten bent, maar geen idee hebt wat je vergeten bent. Ik denk dat het zo iets is.-

-Tja, ik weet het eigenlijk niet. Ik voel, dat iets mij vastpakt en mij dan in een te kleine ruimte opsluit. Ik kan niets zien, want het is donker en ik hoor ook niets meer.-

-Dus je weet niet wat er allemaal gebeurt is in de tussentijd?-

-Nou, ondertussen wel, want dat lees ik in je gedachten maar, ik heb er zelf geen herinnering aan, als dat is wat je bedoelt.-

-Dat zal dan wel. Kun je jezelf ook wegsluiten?-

-Ja natuurlijk. Wat dacht je dat ik doe als jij naar de, eeh, wc gaat of gaat douchen. Daar hoef ik echt niet bij te zijn, hoor. Zelfs als je jezelf aan en uitkleedt, zorg ik dat ik weg ben.-

-Dat is een hele opluchting. Dan wil ik iets met je afspreken. Jij sluit jezelf elke avond weg, vanaf dat ik ga slapen tot de volgende ochtend 11 uur. Dan ben ik gewassen en aangekleed. En je praat alleen met mij als ik alleen ben. Ik wil niet dat iemand denkt dat ik gek ben, als ik zonder erg terug praat. Als het toch nodig is dat je iets zegt, dan moet je eerst even waarschuwen. En als ik naar de wc moet dan...-

-Ja, dan ben ik al weg hoor. Daar blijf ik echt niet bij. Nog meer wensen?-

-Runa, ik maak geen grapjes. Als je niet meewerkt, laat ik je door Mikky wegsluiten en dan kan het wel eens heel lang duren voor ik je weer toelaat.-

-Ja ja, ik snap het. Ik werk heus wel mee, maar je moet mij beloven dat we naar een blijvende oplossing gaan zoeken. Via Taimte of tante Margali of wie dan ook. Ik kan toch niet de rest van mijn...nee, jouw leven in je hoofd doorbrengen.-

-Dat beloof ik. Ik wil zelf niets liever. En nu wil ik naar bed dusse....tot morgen?-

-Tot morgen en welterusten.-

Runa klonk een beetje plechtig alsof ze wilde benadrukken dat zij het serieus meende. Het volgende ogenblik was ze weg. Tenminste, Rune kreeg weer dat vreemde gevoel of hij iets mistte. Bovendien voelde hij zich helemaal wat vreemd. Het was natuurlijk ook vreemd om afspraken te maken met een stem in je hoofd. Mikky was, tijdens het gesprek in zijn hoofd, in slaap gevallen in zijn armen. Voorzichtig legde hij hem op zijn hoofdkussen. Hij moest morgen een vaste slaapplek voor Mikky maken. Het was een te groot risico om hem in bed te laten slapen. Stel je voor dat hij per ongeluk uit bed rolde en brak. Hij moest er niet aan denken. Voor de zekerheid zorgde hij ervoor dat Mikky aan de muurkant lag. Dan kon hij tenminste niet uit bed rollen en op de grond vallen. Hij kleepte zich snel uit en kroop onder de dekens. Hij viel snel in

slaap, terwijl hij dacht aan het bezoek morgen aan zijn ouders en zusje en aan zijn, nee hun huis. Hij woonde nu boven het eetlokaal.

De volgende morgen zat hij al een half uur kant en klaar te wachten, tot zijn vader hem kwam halen. Hij had Mikky voor de zekerheid in zijn buidel gestopt om hem veilig mee te kunnen nemen. Hij wist niet hoe laat hij terug zou zijn en wilde niet het risico lopen dat Mikky al wakker was voor hij thuis kwam. Het eetlokaal ging op zondag pas om 12 uur open, dus er waren nog geen klanten. Tante Margali was de keuken aan het opstarten. Zijn moeder was vrij op zondag. In haar plaats kwam er straks een weekendhulp om te helpen met de lunch en avonddrukte. Rune keek ongeduldig de straat af. Ja, daar zag hij de jeep van zijn vader aankomen. Op dat moment meldde Runa zich. Heel zacht klonk achterin zijn hoofd haar stem.

-Ik ben er-

Rune gaf geen antwoord, want zijn vader stopte de auto vlak voor hem en hij stapte snel in. Terry zat op de achterbank. Zijn vader keek hem van opzij aan.

‘Ik hoop dat je nog niet ontbeten hebt. Je moeder heeft een uitgebreid zondagsontbijt gemaakt. Het lijkt wel Pasen.’

Rune schudde zijn hoofd.

‘Ik wilde tante Margali niet lastig vallen. Ze was de keuken aan het schoonmaken en ik wilde niets smerig maken.’

‘Rune, Rune, heb je Mikky bij je?’ Dat was Terry vanaf de achterbank.

‘Ja, die zit in mijn, nee, zijn buidel maar je hebt niets aan hem. Hij slaapt de hele dag en je kunt hem niet wakker krijgen. Alleen als ik in gevaar ben, wordt hij gewekt.

Vanavond rond een uur of zeven. Dan wordt hij meestal wakker. Tot dan moet je geduld hebben.’

‘Ook niet voor een paar minuutjes? Ik heb een verrassing voor hem.’

‘Zelfs niet voor een paar minuutjes. Ik laat je thuis wel zien waarom.’

Terry zou nog raar opkijken. Ze wist niet dat waterspuwers versteenden als ze sliepen. Laat haar maar eens proberen om een stenen beeld wakker te maken.

De autorit duurde niet lang. Hun boerderij lag aan de rand van de stad. Het werd nog net niet opgeslokt door de bebouwing. Achter de boerderij lag een strook land en daarvan gescheiden door een hek begon het duingebied. Hier had Rune zijn hele leven gewoond. Hij had hier gespeeld en lange wandelingen gemaakt. Hij kende het duin op een prikkie. Tenminste, dat dacht hij. Nu hij het zicht had, zag het duin achter hun boerderij er ineens anders uit. Ook hier zag hij nu feetjes rondvliegen. Elfjes zaten in kleine groepjes op de takken van de bomen, terwijl de twaalfjes rond de bloemen aan de voet van de bomen vlogen. Dieper in het bos zag hij mensachtige gestalten. Ze waren te ver weg en bovendien telkens maar even zichtbaar, zodat hij niet kon onderscheiden of het elfen of weerwolven waren. Hij stond met open mond, naast de auto, te kijken.

‘Blijf je daar staan of kom je ontbijten? We wachten op jou.’ Rune schrok op. Snel liep hij naar de achterdeur waar zijn moeder hem opwachtte.

‘Daar ben je. Welkom thuis Rune. Ik weet dat je hier niet meer komt wonen, maar dit blijft altijd je huis. Vergeet dat nooit.’

Ze omhelsde hem even kort en schoof hem de keuken binnen, waar het ontbijt al klaar stond.

‘Wauw Mam. Is dat niet een beetje overdreven?’

‘Het is een feestmaal, ontbijt en lunch in enen. Anders had ik een welkomthuisfeest gegeven. Ik begrijp dat dat nu niet kan, maar ik wilde toch wat doen. Dan maar zo.’

Rune draaide zich naar zijn moeder en omhelsde haar nog eens.

‘Dank je wel Mam. Ik ben blij om weer thuis te zijn, alhoewel ik mijn vrienden en vooral Zach heel erg mis.’

‘Heb je al iets gehoord over je vriend?’

‘Niet meer sinds gister. Volgens Robbert zou hij vandaag bij moeten komen. Het is dus afwachten.’

Ondertussen waren ze allemaal gaan zitten om te gaan ontbijten. Rune had net sinasappelsap ingeschonken en zijn eerste croissant gepakt, toen ze opgeschrikt werden door een enorme dreun. Alle vier sprongen ze overeind.

‘Waar kwam dat vandaan?’ Zijn vader keek onderzoekend om zich heen.

‘Volgens mij van de hooizolder. Luister maar. Ik hoor gerommel en ....’

Rune spitste zijn oren. Dat leek wel.... Nee, hij wist het zeker. Maar dat kon toch niet. Samen met de rest van het gezin liep Rune naar de trap van de hooizolder. Daar hield hij zijn vader, die als eerste omhoog wilde gaan, tegen.

‘Nee Pap. Laat mij als eerste gaan. Ik denk dat ik weet, wie er boven is.’

‘Maar wat als het gevaarlijk is? Kan ik niet beter?’

‘Ik weet haast zeker, dat degene die nu boven is niet gevaarlijk is. Laat mij maar even.’

Rune’s vader haalde berustend zijn schouders op en stapte opzij. Rune klom naar boven en opende het luik. Voorzichtig gluurde hij over de rand van het trapgat. Iemand deed verwoede pogingen om uit een berg hooi te komen, onder veel gemopper.

‘Hoe kon ik zo stom zijn? Je zou toch zeggen dat, na al die jaren, ik toch beter zou moeten weten. Dit geeft absoluut geen pas. Dit is niet zoals een keurige hobgoblin zich moet gedragen. Wat zal de jonge master wel niet van mij denken. En mijn heer. Hij zal denken dat ik niet meer geschikt ben voor mijn taak. Al dat hooi. Waarom blijft het niet stil liggen? Zo kom ik er nooit uit.’

Rune stond nu naast de berg hooi en stak zijn beide armen er diep in. Hij voelde even rond tot hij een stuk stof voelde. Hij trok voorzichtig. Zijn handen werd vastgegrepen door een paar knokige vingers. Hij trok iets harder en viel bijna achterover toen de hobgoblin plotseling meegaf. Als een duveltje uit een doosje schoot Hubbel, want die was het, uit het hooi, recht in de armen van Rune. Onmiddellijk barstte de

hobgoblin uit in een geweldige niesbui. Van beneden kwam de verontrustte stem van zijn Rune's vader.

‘Rune, gaat het? Wat gebeurt er?’

‘Het gaat prima. We komen naar beneden.’

Hubbel stond nu weer op beide spillebenen en was bezig zich omstandig af te slaan om weer enigszins toonbaar te worden.

‘Laat verder maar Hubbel. Kom eerst maar naar beneden.’

‘Maar master Rune. Hatsjoe. Zo kan ik mij toch niet vertonen. Ik ben een keurige huisbediende. Hatsjoe. Ik representeer mijn heer. Wat zullen de mensen wel niet denken als zij mij zo zien. Wat zullen ze van mijn heer denken, dat die zijn bedienden er zo bij laat lopen. Hatsjoe, hatsjoe.’

Ondertussen was hij druk doende om zoveel mogelijk hooi uit zijn baard en haren te plukken.

‘Daar kijken ze niet naar. Wat belangrijker is is de reden dat je hier bent en hoe je hier gekomen bent. Kom nu maar mee naar beneden.’

Nog zachtjes na mopperend en af en toe niezend, volgde Hubbel hem de trap af. Zijn ouders en zusje keken verbaasd naar de verfomfaaide hobgoblin. Beneden aangekomen zette Hubbel zich plechtig in postuur. Hij schraapte gewichtig zijn keel en begon te spreken. Tot Rune's stomme verbazing hoorde hij niet Hubbels stem, maar die van zijn grootvader.

‘Rune, het verheugt mij je te kunnen vertellen dat Zach bij gekomen is. Hij is nog heel zwak en kan nog niet praten. Zijn keel en stembanden zijn aangetast door de Varakh. Om volledig te kunnen genezen, moet hij in een wolf veranderen, maar daar is hij nu nog te zwak voor. Robbert begeleidt hem daarin. Ruth en Fijonna hebben hem al bezocht en hij heeft beide meisjes herkent. Je kunt weer met een gerust hart slapen. Robbert zegt dat Zach met een paar dagen volledig is genezen. Hubbel heeft een plunjezak met spullen bij zich die Ruth bijeen heeft gezocht. Als je nog iets anders nodig hebt of eventuele andere boodschappen, dan kun je die aan Hubbel meegeven.’

Hubbel deed zijn mond dicht en keek vol verwachting naar Rune, die hem met open mond aanstaarde. Toen Rune niet snel genoeg reageerde, sprak Hubbel met zijn eigen stem. 'Master Rune, het komt mij voor dat uw buidel met u wil spreken. Misschien moet u daar eerst aandacht aan besteden?' Rune schrok op en keek naar de buidel waar Mikky inzat. Het getinkel dat hij al een tijdje op de achtergrond hoorde leek inderdaad uit de buidel te komen. Hij pakte de buidel op en keek erin. Mikky was nog steeds diep in slaap en versteend. Het geluid kwam dan ook niet van hem af, maar van het etui met de zichtspiegels. Vlug trok hij het tevoorschijn en opende het. Beide spiegels vibreerden en vertoonden alle kleuren van de regenboog. Hij legde zijn vingers op één van de spiegels zoals hij tante Margali had zien doen, maar er gebeurde niets. Hij draaide het etuitje om en om, maar had geen idee hoe hij de spiegeltjes kon laten werken.

'Euh, master Rune. Als u mij wilt toestaan.'

Opgelucht gaf Rune het etui aan Hubbel die op ieder spiegeltje een vinger plaatste en het etuitje zo hield dat Rune erin kon kijken. In het zilveren spiegeltje verscheen het gezicht van Fijonna en in het koperen spiegeltje dat van Ruth. 'Hehe, daar ben je eindelijk. Rune, we hebben goed nieuws. Zach...'

'Is wakker en het gaat goed. Ik weet het al.'

'Hoe weet je.... O, ik zie het al. Je grootvader is ons voor geweest. Hallo Hubbel.'

'Aangenaam om u weer te zien, joffer Ruth en u ook, joffer...euh Fijonna?'

'Dat klopt Hubbel, aangenaam kennis te maken. Je was ons dus voor, maar dat geeft niet. Blijf kijken Rune, maar niets zeggen. Niemand mag ons horen.'

Het gezicht van Fijonna verdween uit beeld. Blijkbaar draaiden ze het spiegeltje om, want even werd het beeld wazig en vervolgens zag Rune plotseling Zach in een wit ziekenhuisbed liggen met Robbert die naast het bed zat. Robbert wenkte, waarop één van beide meisjes, met het spiegeltje voor haar uit, naar voren liep en Zach's gezicht

duidelijk in beeld kwam. Hij had zijn ogen gesloten en zag heel erg bleek, ondanks zijn donkere huidskleur. Robberts hand kwam in beeld. Hij tikte een paar keer zachtjes tegen Zach's wang. Zach's oogleden begonnen te knippen en het volgende ogenblik keek hij Rune recht in de ogen. Zach opende zijn mond om iets te zeggen, maar er kwam geen geluid uit zijn keel en hij vertrok zijn gezicht pijnlijk. Rune hoorde Robberts stem van een afstandje.

‘Niet spreken. Probeer niets te forceren. Rune begrijpt je zo ook wel. Het gaat er alleen maar om, dat Rune weet dat het beter met je gaat en dat jij weet dat het goed gaat met Rune.’

Zach gaf Rune een scheve grijns en even zag Rune de felle blik van de wolf in zijn ogen. Hij grijnsde terug en tegelijk veranderde het beeld weer. Ruth was weer terug.

‘Heb je het gezien? Het gaat goed met hem. Robbert zegt, nog een paar dagen, dan kan hij weer praten en zijn bed uit. Robbert blijft voortdurend aan zijn zijde en proeft al het eten voor. Er kan dus niets meer gebeuren. En het tweede goede nieuws is, dat Zach's vader eindelijk inziet dat er ook goede weerwolven zijn. Robbert mag Zach alles leren wat hij nodig heeft, om een goede weerwolf te zijn.’

Fijonna onderbrak haar.

‘We moeten onthechten voor iemand ons door heeft. We spreken je snel weer en houden je op de hoogte. Tot ziens.’ Het beeld in beide spiegeltjes vervaagden en even later waren ze weer leeg. Hubbel haalde zijn vingers weg en Rune keek op naar zijn ouders.

‘Goed nieuws dus. Wij zijn blij voor je Rune, en ook voor Zach natuurlijk. Je hebt een paar goede vrienden in dat Atlantis. We zouden ze graag eens willen ontmoeten.’

‘Voorlopig kan dat nog niet, maar misschien, in de toekomst. Dit is trouwens Hubbel van den Beukenhorst, de gezelschap van grootvader van den Beukenhorst. Hij is ook een trouwe vriend.’

Hubbel trok nog steeds hooisprietjes uit zijn baard maar bij deze introductie trok hij zijn kleren recht en maakt een diepe buiging.

‘Aangenaam kennis met u te maken, mijn heer en vrouwe Vredeling en u natuurlijk ook, kleine joffer Theresa.’

Waarop Terry onbedaarlijk begon te giechelen. Kleine zusjes, bedacht Rune, die konden zich nu nooit eens gedragen. Hij wendde zich tot Hubbel.

‘En vertel jij nu eerst maar eens waarom je op deze wijze komt binnenvallen. Dit ben ik niet van je gewend.’

Hubbel staarde verlegen naar zijn vilten laarzen.

‘Ik weet het, master Rune. Het was helemaal niet zoals het hoort voor een bediende van het huis Beukenhorst. En het was geheel en al mijn schuld. Ik had van mijn heer opdracht gekregen om u het goede nieuws te brengen en om uw spullen te br...uw plunjezak! Waar is uw plunjezak gebleven! Ik moet hem onmiddellijk gaan zoeken. Oh oh wat zal mijn heer wel niet zeggen als...’

‘Rustig maar Hubbel. Die plunjezak zal nog wel in het hooi liggen. Paps, wilt u even kijken?’

Rune’s vader knikte en liep naar de trap. Hubbel protesteerde beschaamd.

‘Ik kan toch niet mijn heer uw vader mijn werk laten doen. Ik moet zelf kijken.’

‘Jij blijft hier zitten en vertelt verder. Wat ging er mis met je opdracht?’

Zijn vader kwam alweer naar beneden en hield triomfantelijk een beige zak omhoog. Hubbel keek opgelucht.

‘Gaan jullie nu eerst maar eens aan tafel zitten en eet wat. Ons hele feestontbijt staat te verpieteren. Hubbel, wat wil je drinken en wil je ook iets eten?’

Hubbel keek geschokt naar Rune’s moeder.

‘Mijn vrouwe, met de familie aan tafel! Dat kan toch niet. Dat geeft absoluut geen pas.’

Rune keek even opzij naar zijn vader en gaf hem een knipoog, vervolgens zei hij met een bevelende klank in zijn stem:

‘Hubbel, ga onmiddellijk aan tafel zitten en neem een glas sinaasappelsap en daarna vertel je verder.’

Nu keek zijn moeder geschokt naar hem. Ze stond op het punt om hem een standje te geven voor zijn onbeleefdheid maar zijn vader beduidde haar om niets te zeggen en te gaan zitten. Eindelijk begonnen ze dan aan hun ontbijt. Hubbel zat verlegen naast Rune met een glas sinaasappelsap voor hem.

‘Goed dan Hubbel, vertel. Mijn grootvader heeft je gestuurd met de boodschap over Zach, maar waarom kom je hier zo plompverloren binnenvallen?’

‘Dat was geheel en al aan mijzelf te wijten. Ik was midden in de verplaatsing van de Beukenhorst naar uw kamer, toen ik mij ineens bedacht, dat u daar wel eens niet zou kunnen zijn. Mijn meester had mij specifiek opgedragen dat ik u zo snel mogelijk de boodschap moest overbrengen. Dus mijn gedachten werden op u gericht, in plaats van op uw kamer en dat kan helemaal niet als je in een verplaatsing zit. Bovendien had ik natuurlijk geen idee waar u zou zijn, dus ik kon mij alleen op u richten. Je kunt je bestemming alleen vóór een verplaatsing veranderen, maar niet tijdens. Dan gaat alles door elkaar heen lopen en gaat het mis. Ik probeerde nog een beetje bij te sturen, maar plotseling lag ik tussen het hooi te spartelen. Ik heb alleen geen plomp verloren. Had ik een plomp moeten meebrengen?’

Rune keek hem verbaasd aan. Waar had hij het over? Zijn vader schoot in de lach.

‘Hij kent blijkbaar het woord plompverloren niet. Dat is maar een uitdrukking, meneer Hubbel. Het betekent onverwacht of onverhoeds.’

‘Dank u wel, mijn heer voor het aanvullen van mijn onwetendheid, maar het is gewoon Hubbel voor mijn heer. Hubbel is gewoon Hubbel.’

Hij nam een slokje uit zijn glas en keek weer naar Rune.

‘Goed. Jij was je dus aan het verplaatsen? Heb je dan geen poort nodig?’

‘Onee, master Rune. Hobgoblins reizen niet met poorten. Wij verplaatsen ons.’

‘Jamaar, hoe dan. Hoe gaat dat verplaatsen in zijn werk?’
Hubbel haalde zijn knokige schouders op en keek verlegen.
‘Gewoon, we gebruiken de ruimte tussen het ene en het andere moment en veranderen de omgeving. Zo zijn we hier en het volgende moment daar. Wij reizen in de tussenruimte, want alleen daar heb je de tijd om iets te veranderen. Bij mij liepen de momenten door elkaar heen. Ik zat al half in het volgende moment, toen ik bedacht dat mijn bestemming fout was en dat moment kwam er bij en dat ging fout. Je kunt niet met drie momenten tegelijk werken, dan lopen de tussenruimtes door elkaar heen. Het gaat allemaal om de ruimte tussen het ene en het andere moment.’

Rune snapte er niet veel van, maar zijn nieuwsgierigheid was gewekt.

‘En kan iedereen dat? Dan hebben we toch geen poorten nodig? Waar doet iedereen dan zo moeilijk over?’

‘Nee, nee, master Rune, zo gemakkelijk gaat dat niet. Dit kunnen wij, hobgoblins, maar ik heb het heel vaak aan mijn heer uitgelegd en het lukt hem niet. En mijn heer is toch een magista purus sanguis⁴.’

‘Het is dus een hobgoblin ding. Zijn er nog meer rassen die dit kunnen?’

Hubbel haalde zijn schouders op.

‘Dat weet Hubbel niet. Hubbel bemoeit zich niet met andere rassen. Dat past niet als gezelschap van mijn heer. En als master Rune mij nu wil excuseren. Het wordt tijd voor Hubbel om te vertrekken.’

‘Nog één ding Hubbel. Toen je mij de boodschap van mijn grootvader gaf, klonk je als mijn grootvader. Het was zijn stem en..en intonatie. Hoe deed je dat?’

‘Dat is gewoon de manier waarop wij, hobgoblins, boodschappen overbrengen. Mijn heer zegt het voor en ik verhaal het precies zoals mijn heer het heeft gezegd en dus bedoelt. Zo kunnen er geen misverstanden ontstaan. Ik ben de stem van mijn heer. Heb ik nu uw toestemming om te gaan?’

---

⁴ Purus sanguis - Latijn voor zuiver bloed. Verwijzing naar de term ‘pur sang’ dat algemeen gebruikt wordt om aan te geven dat iemand een bepaalde eigenschap of talent in hoge mate bezit.

‘Ja, ja natuurlijk mag je gaan. En bedank mijn grootvader voor het doorgeven van het goede nieuws.’

‘Wil master Rune dat voorspreken?’

‘Nee, dat hoeft niet. Een welgemeend dank je, is genoeg. Hij begrijpt het wel.’

‘Zoals master Rune wenst. Dan zal ik mij nu verwijderen en teruggaan naar het huis Beukenhorst. Nog een genoeglijke voortzetting, master Rune, mijn heer en mijn vrouwe en de jonge juffer.’

Hubbel maakte een stijve buiging, draaide zich om en klom de trap naar de hooizolder op. Even later klonk er een zacht geklingel als van een klein belletje. Het geluid werd abrupt afgebroken en bijna direct weer hervat en stopte daarna helemaal. Rune glimlachte even. Die korte pauze was natuurlijk de ruimte tussen het ene moment en het andere. Hij begreep het nog niet helemaal, maar ergens klonk het logisch.

‘Wat een merkwaardig, maar plichtsgetrouw kereltje. Zijn alle hobgoblins zo...zo formeel?’

‘Ik ken alleen maar Hubbel. Op de school voor magie werkten er hobgoblins in de keuken, maar die spraken we nooit. Ik zou het dus niet weten, mam.’

‘Dat geeft niet. Nu eerst maar verder ontbijten en dan ga ik de email checken. Als het goed is, heeft Margali een ontwerp voor een nieuwe menulijst gestuurd. Daar heb ik jullie hulp bij nodig, dan kan het morgen naar de drukker. Wie wil er nog een gekookt eitje of nog wat roerei?’

Alle drie hielden ze hun bord op voor nog een portie roerei. Eindelijk konden ze in alle rust van het feestontbijt genieten, alhoewel het ondertussen bijna lunchtijd was geworden.

Nadat ze gezamenlijk de tafel hadden afgeruimd en zijn moeder haar email ging checken, pakte Rune de plunjezak met zijn spullen uit. Tot zijn vreugde vond hij tussen zijn schoolboeken het kistje met de inkten en penselen voor runenritsen. En tussen zijn kleren zat een doorzichtig zakje van wit gaas met daarin een aantal witte, gele, roze en blauwe bolletjes.

‘Goed gedaan Fijonne.’ Zei hij zachtjes. Er zat een briefje in het zakje. Het was in runenschrift. Er stonden maar 15 woorden op, kort maar krachtig.

‘Wat staat daar Rune?’

Terry draaide het briefje om en om.

Rune pakte het briefje en las voor terwijl hij gelijk vertaalde.

‘Wit voor Mikky

Geel voor duizeligheid

Roze voor misselijkheid

Blauw voor slapen

Tot weerziens Fijonna’

‘Waarom krijg jij medicijnen? Ben je ziek? Of zijn die voor Mikky? Is hij ziek?’

‘Dat zijn geen medicijnen. Deze balletjes veroorzaken juist deze symptomen. Ze zijn ter verdediging. Nu alleen nog mijn katapu... aah daar is hij al. Fijn, nu kan ik mij tenminste verdedigen, tot ik mijn magie kan beheersen.’

Terry keek hem verbaasd aan.

‘En tegen wie moet jij je verdedigen?’

‘Dat weet ik nog niet, maar ik weet wel dat ik dat nu kan en wat het belangrijkste is: Mikky kan zijn vlieg oefeningen weer hervatten. Vanavond mag hij weer balletjes vangen. Daar zal hij blij om zijn.’

‘En als hij wakker word, heb ik een cadeautje voor hem. Kom maar eens kijken, Rune. Wat vind je ervan?’

Terry nam hem mee naar de woonkamer en wees naar haar oude poppenhuis. Alle poppenmeubeltjes waren eruit gehaald. In plaats daarvan lag in de grootste kamer een kussentje met een dekentje en in een andere kamer stonden een bord en een kom voor water. Op de bovenverdieping zag Rune zijn oude set stapelbekers staan. Hij begreep dat Terry dat oude speelgoed uit zijn kleutertijd had toegevoegd, zodat Mikky zijn spuwtechniek kon oefenen.

‘Terry, dat is geweldig. Ik was vanmorgen al op zoek naar een geschikte plek voor Mikky om te kunnen slapen. Op school sliep hij in een lade, maar dit is zoveel beter. Je mag het hem vanavond zelf laten zien.’

Terry stond nog te glunderen bij Rune's lovende woorden, toen hun moeder hun riep.

‘Ik heb bericht van Margali. Komen jullie helpen?’

Ze hoorden de printer ratelen en liepen naar het kantoor van hun moeder. Hun vader haalde net de geprinte vellen uit de printer.

‘Alsjeblieft, voor ieder van jullie een exemplaar. Lees dat eerst maar eens door. Er staan nogal wat euh.. ongebruikelijke dingen op.’

Het eerste blad was het titelblad van het menu zoals ze dat nu ook gebruikten. Met een paar wijzigingen, zag Rune. De naam was veranderd van *Eetlokaal Vredeling* naar *Lokaal Neutraal Vredeling*. En onder de naam stonden een aantal regels. De regels waren in het oranje, zag Rune, alleen de laatste regel was in het groen.

‘Margali stelt dus een naamswijziging voor. Als dat alles is, dan valt het wel mee.’

Zijn moeder keek een beetje benauwd.

‘Lees eerst maar eens verder voor je een oordeel geeft. De naamswijziging is echt niet het enige dat is veranderd.’

‘Nou ja, die toevoeging van dat zee en bronwater is niet erg voor de hand liggend, maar dat is ook maar een kleine aanpassing. Zeewater kunnen we regelen en bronwater verkopen we nu ook al.’

‘Niet het goede bronwater, schijnt het, maar er is meer.’

Zijn vader en moeder keken elkaar aan terwijl Rune verwonderd opkeek.

‘En wat vinden jullie van de andere regels?’

‘Welke regels? Die van de verse ingrediënten? Die lijken mij logisch hoewel ik niet goed begrijp waarom we niet gewoon kraanwater kunnen gebruiken om thee te zetten.’

‘Nee, ik bedoel de regels in het oranje. Ik neem aan dat tante Margali die niet voor niets heeft toegevoegd. Er zijn meer plaatsen waar Atlantiërs bijeen komen. Waarschijnlijk zijn dit de algemene regels voor dergelijke plaatsen.’

‘Rune, over welke regels heb je het? Ik zie geen oranje regels, alleen maar die groene over dat bron en zeewater.’

LOKAAL NEUTRAAL
VREDELING

Dit eetlokaal is een neutrale zone.
Alle Atlantiërs en ordinaros zijn hier gelijk. Ieder laat
zijn problemen en vooroordelen buiten.
Wie zich niet houdt aan de regels is
niet meer welkom

Gasten en personeel staan niet op het menu en zijn niet om te
eten.

Porties/glaswerk en prijzen zijn aan te passen aan de soort.

Er worden geen honing of koolzuurhoudende dranken
geserveerd aan pixies, feetjes, elfjes en twaalfjes.

Van feetjes, elfjes en twaalfjes wordt geen betaling verlangd.

Wij gebruiken voor al onze dranken alleen de beste kwaliteit
bronwater of zeewater.

Alle ingrediënten worden dagelijks vers aangeleverd.

‘Wacht even. Ik moet even iets, ja, zie je wel. Er ligt een fantasma overheen. Heel knap gedaan. Daarom zien jullie die regels niet.’

‘Een fantasma?’

‘Ja, een betovering die iets verbergt voor ordinaros. Atlantiërs kijken daar doorheen. Mam, jij hebt er al een beetje ervaring mee. Kijk nog eens goed en probeer door het fantasma heen te kijken.’

Zijn moeder pakte het eerste blad en keek geconcentreerd naar de tekst. Na een poosje schudde ze teleurgesteld haar hoofd maar hield plotseling midden in de beweging op. Haar gezicht klaarde op en ze keek glimlachend naar Rune.

‘Ik zie het. Maar waarom kan ik het wel zien en de anderen niet?’

‘Die kunnen het ook zien, maar het vereist enige oefening om door een fantasma heen te zien. Het zicht komt met de kennis. Hoe meer je ermee in aanraking komt, hoe makkelijker het wordt. Jij staat elke dag in het eetlokaal, dus kom je er dagelijks mee in aanraking.’

Zijn vader en Terry probeerden het ook, maar moesten het opgeven.

‘Wacht maar. Ik lees het wel voor.’

Zijn moeder begon de tekst op te lezen. Na de laatste zin keken zijn ouders enigszins bezorgd.

‘Gaat dat wel goed. Ik bedoel, als er gewaarschuwd moet worden dat gasten en personeel niet om op te eten zijn.’

‘Pap, mam, deze regels gelden al drie jaar, zonder dat jullie dat wisten. Er is niets veranderd.’

‘Je hebt gelijk. Alleen, als je het zo zwart op wit ziet staan of oranje op wit, lijkt het toch anders, toch gevaarlijker.’

‘Laten we eerst eens verder kijken naar de menusuggesties van Margali. We hoeven dit niet te doen. Zoals ik al zei, Margali kan ook een ban rond het eetlokaal leggen, dan komen er geen Alantiërs meer.’

‘Maar dat betekent dat je je klantenkring helemaal opnieuw moet opbouwen. Dat betekent dat we het een tijdje zuinig

aan moeten doen, met het risico dat de zaak failliet kan gaan.'

'Zullen we nog even geen doemscenario's bedenken? Er gebeurt al genoeg in ons leven, zonder dat we er nog wat bij verzinnen. Laten we eerst maar eens kijken hoe het nieuwe menu eruit zou gaan zien.'

'Waar heb...ah, dit is de menukaart. Mmm, veel fruit, dat is geen probleem. Verschillende soorten noten, dat moet ook lukken. Paddenstoelen. Zijn die het hele jaar door vers te krijgen?'

'Margali verzekert ons van wel. De vis en schelpdieren komen van de visveiling. Het verschil zit in de bereiding of eigenlijk in het niet bereiden. Margali raadt ons aan om rauwe vis en schelpdieren te serveren. Ze zegt dat we daarmee de klantenkring kunnen uitbreiden met nyades en meermensen.'

'Geldt dat ook voor het gevogelte? Dat rauw eten bedoel ik.'

'Ja, die zijn speciaal voor de weerwolven, net zoals eigenlijk al het rauwe vlees. O, en voor pixies. Die schijnen daar ook van te houden. Margali verzekerde mij dat de opbrengst van het eetlokaal zal verdriedubbelen, als we deze veranderingen doorvoeren.'

'Het klinkt allemaal niet verkeerd. Ik zie hier ook insecten staan. Die beginnen trendy te worden als voedsel.'

'In dit geval zijn ze voor de pixies, feetjes, elfjes en twaalfjes. Kijken jullie hier eens naar. Margali heeft alvast een opzetje gemaakt met een voorlopige prijslijst. Wat vinden jullie hiervan?'

'Kleurrijk. Waarom heeft ze verschillende kleuren gebruikt voor de kopjes?'

'Blauw is voor elfen, rood is voor vleeseters, paars is voor meermensen, bruin voor al die kleine volkjes en groen voor iedereen. Dan weet een ieder meteen waar ze moeten zijn.'

'Ziet er goed uit mam maarre...wat bedoelt ze met kropvlees?'

'Dat schijnt een lekkernij te zijn voor de pixies. Het voorverteerde eten uit de krop van vogels. Dat wat ze aan hun jongen voeren.'

Menukaart Lokaal Neutraal Vredeling

Fruit (dagelijks vers)

Appel - diverse soorten	€ 2,00
Dadels	€ 2,00
Zuidvruchten	€ 2,00
Abrikozen	€ 2,00
Vijgen	€ 2,00
Bessen - assortiment	€ 2,00
Bosbessen	€ 2,00
Cranberry's (grote veenbessen)	€ 2,00
Moerbeien	€ 2,00
Aardbeien	€ 2,00
Banaan	€ 2,00
Rozijnen en krenten	€ 2,00
Fruitmix 2 soorten naar keuze*	€ 3,50
Fruitmix 3 soorten naar keuze*	€ 4,00
Fruitmix 4 soorten naar keuze*	€ 4,50
Fruitmix 5 soorten naar keuze*	€ 5,00
*eventueel met noten gemixt	
Fruitmix van de dag (3 soorten)	€ 4,00

Noten

Walnoten	€ 2,50
Pinda's	€ 2,50
Amandel	€ 2,50
Hazelnoot	€ 2,50
Pecan	€ 2,50
Pistache	€ 2,50
Cashew	€ 2,50
Notenmix 2 soorten naar keuze*	€ 4,50
Notenmix 3 soorten naar keuze*	€ 5,50
Notenmix 4 soorten naar keuze*	€ 6,50
*eventueel met fruit gemixt	

Paddenstoelen

Champignons	€ 2,50
Kastanjechampignons	€ 2,50
Eekhoortjesbrood	€ 2,50
Morieljes	€ 2,50
Oesterzwam	€ 2,50
Cantharel	€ 2,50
Biefstukzwam	€ 2,50
Kastanjeboleet	€ 2,50
Paddenstoelenmelange	
2 soorten naar keuze	€ 3,50
3 soorten naar keuze	€ 4,00
4 soorten naar keuze	€ 4,50
5 soorten naar keuze	€ 5,00

Patat

Patat klein	€ 2,30
Patat middel	€ 2,80
Patat groot	€ 3,20
Met saus naar keuze á	€ 0,50

Vlees. Rauw, halfgaar of doorbakken

Biefstuk (rund, paard)	€ 15,00
Riblappen (rund, paard)	€ 12,50
Lever(rund, paard, varken, hert)	€ 12,50
Ham (varken, hert)	€ 12,50
Bieflappen (rund)	€ 12,50
Sucadevlees (rund)	€ 12,50
Lendelappen (paard)	€ 12,50
Speklappen (varken)	€ 12,50
Schouderham (varken)	€ 12,50
Schouderkarbonade (varken)	€ 12,50
Poulet (hert)	€ 15,00
Rug (hert)	€ 15,00
Gehakt (rund, paard, varken, hert)	€ 10,00
Orgaanvlees (rund, varken)	€ 12,50

Gevogelte. Rauw, halfgaar of doorbakken

Kip	€ 15,00
Kalkoen	€ 15,00
Fazant	€ 15,00
Kwartel 2 stuks	€ 15,00
Duif 2 stuks	€ 10,00
Gans	€ 15,00

Vis en schelpdieren. Rauw of gebakken

Zalm	€ 15,00
Kabeljauw	€ 10,00
Forel	€ 10,00
Paling	€ 15,00
Haring	€ 10,00
Schol	€ 10,00
Kibbeling	€ 10,00
Mosselen	€ 15,00
Oesters	€ 15,00
Slakken	€ 15,00

Insecten. Gefrituurd (1 saus inbegrepen)

Sprinkhanen	€ 4,50
Sprinkhanen gemarineerd	€ 5,00
Meelwormen	€ 4,50
Meelwormen gemarineerd	€ 5,00
Buffalowormen	€ 4,50
Buffalowormen gemarineerd	€ 5,00
Krekels	€ 4,50
Krekels gemarineerd	€ 5,00
Honing, knoflook of currysaus	€ 0,50

Zoutwatergerechten

Sushi á la Atlantis	€ 20,00
Potje zeewierstoof	€ 17,50

Alleen op bestelling

Kropvlees (dodo, trekduif, emoe)	€ 17,50
----------------------------------	---------

‘leuw, mam, dat is ieuw, smerig. Dat ga je toch niet echt verkopen.’

Terry trok een vies gezicht en ook Rune kon een grimas niet tegenhouden. Zijn vader keek bedenkelijk.

‘Maar Lucy. Je kunt geen kropvlees van een dodo of een trekduif serveren. Die vogels zijn al jaren geleden uitgestorven.’

Zijn moeder keek triomfantelijk.

‘Niet op Atlantis. Daar leeft nog een flinke populatie dodo’s en hetzelfde geldt voor de Amerikaanse trekduif. Margali heeft contacten met de hoeders van de populaties. Daarom moet het van tevoren besteld worden. Het duurt twee dagen voor het geleverd wordt.’

‘Hoe weet je dat allemaal?’

‘Van Margali. We hebben gisteren de hele dag gepraat over deze menu-aanpassingen. Ze heeft mij heel veel uitgelegd. Ik moet eerlijk bekennen dat ik er gister een stuk enthousiaster was, maar nu ik er een nachtje over geslapen heb, weet ik het nog niet zo zeker. Die weerwolf die plotseling kwaad werd. Vampiers, pixies, dwergen met wapens. Ik wil niet dat mijn gezin gevaar loopt. Ja, ik weet dat we al drie jaar een ontmoetingsplaats zijn van al die soorten, maar als we rauw vlees gaan serveren en bloed. Hoe gaan ze dan reageren? Je weet wat ze zeggen van een hond, als die eenmaal bloed heeft geproefd, kun je hem niet meer vertrouwen.’

‘Mam, hoe kun je zoiets zeggen? Weerwolven zijn geen honden. Zach is een weerwolf en mijn beste vriend. Robbert is een weerwolf en hij heeft geholpen om mij hier te krijgen.’

‘En vampiers? Ga mij niet vertellen dat die niet gevaarlijk zijn.’

‘Dat weet ik niet. Ik ken geen vampiers, maar Taimte en zijn elfen zijn er ook nog. Die houden de boel wel in de gaten.’

‘Als jij het zegt, maar ik twijfel nog. Kijk eerst maar eens hiernaar. Dit is de drankenkaart.’

‘Jij en Margali hebben gister hard gewerkt. Moeten er echt zoveel verschillende soorten thee worden geserveerd?’

‘Volgens Margali wel. Elfen zijn gek op thee, vruchtensappen en honingdranken. Ik zal moeten investeren in een paar sapmachines en fruitpersen. Margali verzekert mij dat als Taimte het eetlokaal inderdaad gaat gebruiken als zijn hoofdkwartier, we er rekening mee moeten houden dat er een flinke toename van elfklanten zal komen. Daar moeten we op inspelen.’

‘Dat klinkt logisch en al dat bloed met smaakjes?’

‘Ook dat hoort er dan bij. Vampiers schijnen daar gek op te zijn, maar ik weet niet of ik die wel wil aanmoedigen om regelmatig te komen.’

‘Ik vraag mij meer af hoe je eraan wilt komen. Waar kun je vers bloed inkopen?’

‘Bij een slachthuis. Alles op de menu en drankenkaart is gewoon te koop, als je weet waar je moet zijn. Kruiden en specerijen zijn gewoon bij de groothandel te koop. Fruit gaat via de groenten en fruitveiling, honing kunnen we kopen bij een imkerij en we hebben natuurlijk onze eigen bijenkorf.’

‘Al die smaken van de honing? Hoe garanderen ze dat het dat speciale soort is? Ik kan geen bijen sturen naar bepaalde bloemen.’

‘Deze imkerij wordt beheert door elfen. Blijkbaar kunnen zij de bijen sturen. Een soort speciaal talent dat sommige elfen schijnen te hebben.’

‘En die thee en andere dranken wil je maken met vers bronwater? Dan kun je geen flessen bronwater gebruiken. Hoe wil je daaraan komen? Hier in de buurt zijn geen natuurlijke bronnen.’

‘Dat is inderdaad nog even een probleem. Zeewater is niet moeilijk, aangezien we op minder dan 10 kilometer van de zee zitten, maar bronwater?’

‘Mam, misschien kan ik helpen met dat bronwater. Ik heb een brugtrol ontmoet die bronwater van heel diep haalt. Hij zei dat het van de beste kwaliteit was. Misschien kan hij bronwater aan het eetlokaal leveren. Zal ik het morgen aan hem vragen?’

‘Ken jij een brugtrol, wat dat dan ook is?’

Drankenkaart Lokaal Neutraal Vredeling

Dranken warm of koud

Koffie, thee of melk

Koffie	€ 2,30
Koffie verkeerd (bloed ipv melk)	€ 2,30
Koffie espresso	€ 2,40

Melk koe	€ 1,00
Melk geit	€ 1,00
Melk paard	€ 1,50

Thee honing	€ 1,80
Thee brandnetel	€ 1,80
Thee munt	€ 1,80
Thee salie	€ 1,80
Thee citroenkruid	€ 1,80
Thee lavendel	€ 1,80
Thee thijm	€ 1,80
Thee paardenbloem	€ 1,80
Thee gember	€ 1,80
Thee kamille	€ 1,80
Thee rozenbottel	€ 1,80
Thee zoethout	€ 1,80
Thee lindebloesem	€ 1,80
Thee vlier	€ 1,80
Thee rozemarijn	€ 1,90
Thee valeriana wortel	€ 1,90
Thee mariadistel (Asjanadistel)	€ 1,90
Thee bloemenmengsel	€ 1,80
Thee groen	€ 1,80
Thee Ceylon	€ 1,80
Thee Earl grey	€ 1,80

Bloed (Koe, varken of kip)

Bloed puur	€ 2,50
Bloed half om half	€ 2,50
Bloed geelwortel	€ 2,50
Bloed kaneel	€ 2,50
Bloed oregano	€ 2,50
Bloed dille	€ 2,50
Bloed cayennepeper	€ 2,50
Bloedsoep	€ 4,50
Bloedsaus	€ 0,50

Sorbets

Alle smaken genoemd bij thee, bloed, honing en sappen	€ 1,50
---	--------

Vruchtensap

Aardbeiensap	€ 2,00
Aalbessensap	€ 2,00
Bramensap	€ 2,00
Frambozensap	€ 2,00
Perensap	€ 2,00
Pruimensap	€ 2,00
Vlierbessensap	€ 2,00
Rozenbottelsap	€ 2,00
Duindoornsap	€ 2,00
Kersensap	€ 2,00
Druivensap	€ 2,00
Gemengde bosvruchtensap	€ 2,00
Tropische fruitmixsap	€ 2,00
Appelsap Goudrenet	€ 2,00
Appelsap Elstar	€ 2,00
Appelsap Golden deliceus	€ 2,00
Appelsap Granny Smith	€ 2,00
Appelsap Jonagold	€ 2,00
Appelsap Sterappel	€ 2,00

Honing (water of siroop)

Honing klaver	€ 2,50
Honing linde	€ 2,50
Honing lavendel	€ 2,50
Honing rozen	€ 2,50
Honing heide	€ 2,50
Honing koolzaad	€ 2,50
Honing rozemarijn	€ 2,50
Honing thijm	€ 2,50
Honing kastanje	€ 2,50
Honing Acacia	€ 2,50
Rauwe honing	€ 2,50
Raathoning	€ 3,50
Crèmehoning	€ 3,50
Koud geperste honing	€ 3,50
Honingdauwhoning (op bestelling)	€ 4,50

Ordinarosdranken

Cola	€ 2,00
Sinas	€ 2,00
Seven-up	€ 2,00
Tonic	€ 2,30
Jus d'orange	€ 2,50
Cassis	€ 2,00
Ice tea	€ 2,00
Karnemelk	€ 1,00
Chocolademelk	€ 1,50
Limonade oranje, rood of groen	€ 1,00

Wij gebruiken voor al onze dranken alleen de beste kwaliteit bronwater of zeewater.

Alle ingrediënten worden dagelijks vers aangeleverd.

Alle porties zijn aan te passen naar de soort.

Wij schenken geen honing of koolzuurhoudende dranken aan Pixies, feetjes, eifjes en twaalfjes.